

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTE SC CELE BUNE”

Anul XX.

CELOR CE BINEVESTE SC PACE.

No. 4.

Cuprins:

Crainici ai păcii
Aviz important
Porunca IV-a din
Decalog
O scurtă biografie a
Elenei G. White
Viitorul Bisericii
Misionarii români
Copiii noștri
Servieta misionară
Lucrare, fapte și biruințe
în Camerun
Săptămâna de Rugăciune
a M. V.
Tineretul și datoria
noastră
Cele cincisprezece minute
misionare
Cercul Tabita
Sfârșit de cale
Anunțuri
Diverse

Crainicii ai păcii

Milioane de oameni aduc astăzi jertfe pe altarul urii. De aceea nu trebuie să ne prindă mirarea, că buruiana învrăjbirii a prins rădăcini adânci în tot atâtea inimi. Și mai departe: nu trebuie să ne prindă mirarea, că pacea a pierit din lume. Mai mult decât de orice, astăzi este nevoie de pace. Lipsa ei se simte în cătunele cele mai îndepărtate ca și în metropolele luminate feeric, în scundele bordeie ca și în giganticii sgărie-nori. Familia, celula societății umane, are nevoie de pace. Popoarele tânjesc după ea. Omenirea întreagă o caută.

Pacea este dorită pretutindeni. Pacea este dorită de orice făptură. Totuși pace nu este nicăiri. Pace nu are nimeni.

De ce?

Cum să fie pace când focul sacru al iubirii nu mai încălzește astăzi inimile contemporanilor noștri? Cum să fie pace când flămurile urii falfăie biruitoare pretutindeni?

Numai iubirea este generatoare de pace. Ura, în schimb, aduce numai vrajbă. Însă: iubirea nu stă în vorbe, ci în fapte. Firește, fapte după voia Tatălui ceresc. De aceea ea trebuie dată pe față necurmat prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Fără respectarea acestora este absolut imposibil a se asigura pacea adevărată a lumii.

Invățătorul divin a poruncit tuturor fiilor oamenilor din toate veacurile să trăiască în pace unii cu alții. Pe noi El ne-a făcut soli ai săi și ne-a trimis să învățăm

toate câte le-a poruncit El. Așa fiind, avem datoria de a îndruma pe fii oamenilor să lase la o parte discordia.

Apostolul neamurilor de asemenea ne-a dat povață să avem picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii.

Să dăm, deci, atenția cuvenită acestei sfinte chemări. Cât de grabnic să devenim binevoitori ai acestui ideal.

Dorim noi ca pacea edenică să fie restatornică pe planeta noastră frământată de războaie? Dorim ca fiecare cămin să-și recapete liniștea? Dorim noi ca toți conlocuitorii acestui pământ blestemat să guste încă de pe acum fericirea apropiatului, eternului și binecuvântatului regat al păcii?

Dacă da, fără întârziere să prindem în mână toiagul drumeției. Din casă în casă să pornim. La fiecare ușă să batem. Fiecărei făpturi omeneste să-i dăm îndemnul călduros de a vieții în bună înțelegere cu rudele, cu prietenii, cu vecinii, cu orice semen.

Cu duhul blândeței să căutăm a-i convinge că este cu putință aceasta. Este cu putință deși cei din tabăra Amăgitorului spun contrariul.

Se cere doar atât: să ne iubim unii pe alții. Să iubim chiar și pe vrăjmașii noștri, binecuvântând până și pe prigonitori.

Firește, semenii noștri trebuie să știe că iubirea urmează a fi dată pe față clipă cu clipă prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu.

„Curierul Misionar”

Foate lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10.
Abonamentul pe un an lei 100.

De aceea să-i avertizăm că, în-tocmai ca și contimporanilor pro-orocului Isaia, Domnul li se adresează astăzi cu cuvintele: "O, dacă ați fi luat aminte la poruncile mele, atunci pacea voastră ar fi fost ca un fluviu și fericirea voastră ca valurile mării".

O singură scântee din focul aprins în Occident este de ajuns ca să transforme întreaga planetă a noastră într'un imens incendiu.

De aceea ceasul de față trezește în inimile tuturor griji chinuitoare și temeri greu de spulberat. Și pe drept cuvânt. Căci conflictele armate nu pot aduce nimic bun: Ele au fost totdeauna de-a lungul veacurilor, și vor fi de aici înainte un flagel. Boala, foamea și mizeria sunt nelipsite din anturajul lor.

Războiul însemnează măcel, vaiete, scrâșniri din dinți. Insemnează prăpăd. Insemnează prăbușirea civilizației. El aduce pretutindeni moarte. Spectrul lui apare deopotrivă: în satele risipite pe șesuri și coline, ca și în orașele trufașe ce sfredelesc văzduhul cu sute de turla. Insoțit totdeauna de un lung cortegiu de nenorociri, el seamănă ruine. El aduce jale și pustiere. În urma lui răsare din pământul hrănit cu sânge floarea neagră, floarea otrăvitoare a tristeții sfâșietoare și a des-nădejzii nemărginite.

Să ne străduim, deci, fără preget a face pe semenii noștri să înțeleagă că vrajba este prilej de suferință atât pentru indivizi cât și pentru fiecare națiune.

În azuzul tuturor să spunem că războiul este o calamitate și că lugubru glas al tunurilor trebuie să amuțească cât mai curând și pentru totdeauna.

De pe acoperișul caselor să strigăm: „Neamuri, ridicați-vă toate! Ridicați-vă ca un singur om și striviți sub călcăie capul acestei fioroase fiare apocaliptice!”

Un singur prilej să nu ne scape fără a îndemna pe contimporanii noștri să urmărească pacea, fără de care nimeni nu va sălășlui în curțile dreptilor.

Necurmat să-i facem luători aminte asupra faptului că nu pot deveni copii ai lui Dumnezeu și nici nu pot fi fericiți decât cei împăciuitori.

Tot atât de stăruitor să-i povătuim să se împace prin Mântui-

torul Hristos și cu iubitul nostru Tată ceresc.

Și... pe lângă toate acestea să nu uităm un lucru: cât mai des să ne plecăm genunchii în rugăciune, cerând dela bunul Dumnezeu pace. Dela El s'o cerem. Căci și aceasta întocmai ca orice dar desăvârșit de sus vine pogorindu-se dela Tatăl luminilor.

Împlinind toate cele amintite mai sus ne vom fi făcut o datorie sfântă. Atunci le vom putea socoti adresate nouă, următoarele cuvinte scrise odinioară de către Apostolul neamurilor: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia”.

Sunt frumoase cu adevărat. Sunt frumoase căci înălțătoare de suflet este această lucrare de împăciuire. Deosebit de plăcuți sunt înaintea lui Dumnezeu toți cei cari își pun puterile lor de muncă în slujba unui ideal atât de sublim.

De aceea, bineștiind că vrajba are astăzi neasemuit de mulți povăduitori, să fim bucuroși că Domnul a făcut din noi crainici ai păcii.

Ioan Bătrâna Voivodeni

Aviz important

Cu ocazia Comitetului Uniunii ținut în luna Februarie, la care au fost de față toți frații președinți, s'a luat următoarea Hotărâre:

Recunoscând seriozitatea vremurilor în care trăim și nevoia existentă ca Adventiștii de Ziua a Șaptea să cunoască mai bine informațiile, învățăturile și sfaturile ce Dumnezeu a binevoit să le dea prin Spiritul Profeției, și pentru a realiza în rândurile noastre o cetire sistematică a acestor cărți,

Recomandăm, 1. Inaugurarea unui plan pentru membrii noștri care să fie denumit „Program pentru cetirea sistematică a Spiritului Profeției”.

2. Planul acesta să cuprindă cetirea a cel puțin câteva pagini pe zi din cărțile E. G. White.

Pentru anul 1940 să fie alese volumele „Hristos, Lumina lumii” și „Divina Vindecare”.

Curierul Misionar va continua a publica lunar planul săptămânal și

zilnic pentru cetirea acestor cărți, tot așa cum se face pentru cetirea zilnică a Bibliiei. Acest plan va fi întocmit de către Departamentul „Misiunea Internă” al Uniunii Române.

Având în vedere această recomandație a Comitetului Uniunii, rugăm călduros pe toți iubiiții noștri frați și surori, tineri și bătrâni, ca să-și procure de urgență cărțile „Hristos, Lumina lumii” și „Divina Vindecare” cari se trimit în acest scop cu o reducere de 30 la sută plus porto, ambalaj și timbre.

Până la întocmirea unui plan, deocamdată sfătuim pe toți a începe a ceti câte 4 pagini din fiecare din aceste cărți în fiecare zi. Fiecare să-și facă sublinieri în carte și notări în carnet pentru ce este de scos în evidență.

La finele anului se va face un examen în scris sau oral asupra cărților amintite, și participanților li se va da un certificat de participare la cursul de cetire al anului 1940. Pentru aceasta frații presbiteri vor face un tablou cu toți participanții reguțați ai „Cursului de cetire” și la finele anului ne vor trimite acele liste spre a li se completa certificatul.

I. Reit

ANUNȚURI

Cunoscând electricitatea și instalațiile de apă de orice fel, caut serviciu lunar cu Sabatul liber, făcând orice muncă. Sunt familist cu 4 copii. Adresa: Dobre Rădoi, instalator electrician, Str. Principele Nicolae 13, Giurgiu.

Vând una mașină de tricotaș seria Strica No. 5—45, cu preț de 10.000 lei. A se adresa: Ilie Voicu, Com. Plosca, jud. Teleorman.

Vând una mașină nouă de lucrat țigle, cu 100 forme și 10 forme pentru câni. A se adresa: Zamfir Voicu, Com. Văcărești, jud. Dâmbovița.

Fac reparații la mașini de tricotaș. Adresa: I. Turlea, str. Theodor Speranța (fostă Raionului) No. 134, București.

A apărut o nouă colecție cu cântări de cor, alese, frumoase și ușor de executat. Cu un efect considerabil, corurile mici vor găsi în această colecție un bogat material. Prețul modest — numai 40 lei bucată — Comandați din vreme, căci s'a făcut un tiraj redus.

Porunca IV-a din Decalog

(Urmare din Numărul 3)

de M. L. Andreassen

Păzirea Sabatului este o chestiune vitală pentru creștini. Ea este vitală pentru omenire. Nu fără motiv a luat Dumnezeu o zi din cele șapte și a dedicat-o pentru serviciul Său. El a știut că omul are nevoie de un timp, când să se retragă și să se odihnească puțin, dacă voința să nu piardă legătura cu cerul. Pentru acest motiv, el a instituit Sabatul și l-a dat oamenilor.

A fi cineva lipsit de Sabat, însemnează a fi lipsit de timpul pe care Dumnezeu l-a dedicat în mod deosebit, pentru comuniunea cu El. Noi putem susține cu încredere și tărie că Sabatul a fost făcut pentru om, cu scopul deosebit al închinării, și că, dacă îl serbează și se închină lui Dumnezeu în această zi, omul va primi o binecuvântare deosebită, care nu o poate primi pe altă cale.

Acela care îndepărtează Sabatul, îndepărtează adevărata închinare. El închide una din ușile cerului, și reduce în mare măsură posibilitățile unei adevărate vieți spirituale. Sabatul este instituit pentru consacrare, pentru meditație, reculegere, studiu, rugăciune, comuniune cu Dumnezeu și unii cu alții. Dacă acesta lipsește, atunci închinarea este stânjenită în mare măsură, și predomină spiritul profan. Tocmai pentru acest motiv Satana consideră călcarea Sabatului ca pe unul din cele mai sigure mijloace de a face pe oameni să uite pe Dumnezeu și să piardă caracterul spiritual. Când oamenii uită Sabatul, uită și pe Dumnezeu. Când ei devin nepăsători în păzirea Sabatului, devin nepăsători și în alte datorii religioase. Păzirea Sabatului este un barometru sigur al vieții spirituale.

Asaltați de sofistăriile lui Satana

Sabatul este asaltat în mod deosebit de sofistăriile lui Satana. Această poruncă se bazează pe un „Așa zice Domnul”, iar nu pe a-

probarea sau desaprobară ome-nească. Poruncile împotriva furtului, minciunii și uciderii se referă la relațiile dintre oameni. Chiar și un păgân, un necredincios, un ateu, are groază față de călcarea vreuneia din aceste porunci. Dar nu tot așa în ce privește porunca Sabatului. Respectarea acestei porunci este o obligație morală față de Dumnezeu.

Pentru un om, necreștin, e greu să primească prescripția lui Dumnezeu, și să înțeleagă că a lucra într-o zi este recomandabil, dar a lucra într-o altă zi anumită e condamnat; că într-o zi e drept a face un lucru, iar în alta, același lucru, este rău; și că diferența nu e între lucrurile făcute, ci între timpul când sunt făcute. Un om necreștin nu poate găsi niciun motiv pentru a face o astfel de diferență, afară de porunca lui Dumnezeu. Și tocmai acest lucru, de a crede că un lucru este drept sau nedrept, trebuie întemeiat pe credința într-un „Așa zice Domnul”. Pentru cel ce nu crede în Dumnezeu este greu să primească definiția lui Dumnezeu despre ceea ce este drept și ce nu este drept.

Nu tot așa stau lucrurile însă cu creștinul. El știe că, dacă Dumnezeu spune că un lucru este drept, este drept. Când El zice că un lucru este păcătos, este păcătos. El știe, că aceasta este adevărat, chiar dacă e împotriva sentimentelor sau intereselor sale. Când Dumnezeu vorbește, s'a terminat orice discuție. Creștinul aprobă hotărîrea divină.

Aceasta își are o aplicație deosebită cu privire la Sabat. Creștinul nu poate da altă explicație mulțumitoare, că a tăia lemne este bine și drept într-o zi din săptămână, dar rău și nedrept într-o altă zi, afară de faptul, că Dumnezeu a zis așa. În cazul acesta, răul și binele se bazează numai pe cuvântul lui Dumnezeu, indiferent de orice raționament sau teorie. Porunca Sabatului se bazează deci numai pe un „Așa zice

Domnul”, și nimic altceva. Așa dar, când un om crede în cuvântul lui Dumnezeu, el va crede și în ținerea Sabatului. Dar dacă el se va sprijini numai pe rațiunea sa, va lepăda Sabatul. Astfel porunca Sabatului devine o cercare a credinței și încrederii în Dumnezeu. Despre aceasta vom vorbi mai mult în altă parte.

Când Satana atacă Sabatul, el atacă o poruncă, care se întemeiază într'un sens deosebit pe credința în Dumnezeu. Dacă el poate câștiga aici bătălia, atunci totul este câștigat. Dacă poate face pe oameni să profaneze această zi, atunci el a răpit creștinilor orele de comuniune și rugăciune, de cercetare a Scripturilor și de pace; el a rupt prin aceasta cea mai puternică verigă ce ne leagă cu cerul.

De aceea oamenii au pierdut din vedere amintirea acestui timp, au călcat legea lui Dumnezeu și au trecut cu ușurință peste poruncile Sale. Se poate că nicio altă poruncă nu a fost călcată atât de mult, — cu premeditație — ca porunca a patra. Călcarea acestei porunci nu este de natură pătimășă, — adică de a fi cineva biruit de vreo patimă oarecare, ca ucidera cuiva din aprinderea furiei, sau a jura mincinos. Nu este socotită călcarea ei un semn de abatere dela Dumnezeu; lipsă de comuniune cu El, de instrăinare de făgăduințele Sale, și de îmbolnăvire spirituală. Să întipărim bine aceasta: Călcarea Sabatului: (din partea unuia care l-a ținut un timp) este un simptom de îmbolnăvire spirituală. Ea descopere faptul apostaziei lăuntrice dela Dumnezeu. Rădăcinile acesteia se află mai adânc decât călcarea pe dinafară a poruncii. Ea semnaleză o depărtare de viața spirituală și de viețuirea sfântă, și adâncește despărțirea sufletului de Dumnezeu. Sabatul este un barometru spiritual, un semn al sfințirii, o măsură a legăturii noastre de prietenie și împărtășire cu Dumnezeu.

Călcarea Sabatului este un simptom, dar, și o boală. Ea nu trește și încurajează aceea ce arată. În timp ce proclamă înaintea lui Dumnezeu și a lumii, starea josnică a comuniunii omului cu Creatorul său, în același timp ea încurajează tocmai această stare lipsindu-l de mijloacele de comuniune — odihnă, adorațiune, pace, ascultarea de cuvântul lui Dumnezeu. După cum am amintit mai sus, tocmai pentru aceasta Satana are interes deosebit în călcarea Sabatului. Aceasta infomează și slăbește sufletul, lipsindu-l de mijloacele de sprijin spiritual, și face pe om susceptibil și pentru alte ispite.

Atacul împotriva Sabatului este poate cea mai mare dintre toate născocirile lui Satana. Mulți nu înțeleg că Sabatul este unul din canalele principale de comuniune cu Dumnezeu, și că a-l călca însemnează a rupe legătura cu cerul, și a închide izvorul vieții spirituale. Ei nu-și dau seama că „Sabatul este o agrafă de aur care unește pe Dumnezeu cu poporul Său”. — „Mărt. p. Com.” p. 192.

Motivul pentru respectarea Sabatului nu este numai că noi am avea nevoie de odihnă trupească, ci pentrucă Dumnezeu S'a odihnit în această zi, și a binecuvântat-o și sfințit-o, și de aceea noi trebuie să ne odihnim în ea și s'o sfințim. Să cetim din nou porunca:

„Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s'o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău; să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Dumnezeu cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, dar în ziua a șaptea S'a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua Sabatului și a sfințit-o”.

Respectarea Sabatului se sprijine deci atât pe porunca cât și pe exemplul dat de Dumnezeu. Porunca arată ce-a făcut El și ne obligă să facem și noi la fel. Aceasta ridică porunca Sabatului la o treaptă anume a ei. Cu toate că este adevărat că Dumnezeu nici nu fură, nici nu înjură, și deși aceasta poate fi amintit ca motiv de ce să nu facem și noi așa, to-

luși pare cu totul nepotrivit a folosi asemenea argumente. Totuși în privința păzirii Sabatului, Dumnezeu Se alătură poporului Său, și zice că „ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău”, (Exod 20, 10), și că el a fost dat „să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc”. Ezech. 20, 12.

Pe această bază, El ne invită să ne unim cu El la respectarea Sabatului, făgăduind că acei „cari vor păzi Sabatele Mele, cari vor alege ce-Mi este plăcut, și vor stăruii în legământul Meu, le voi da în casa Mea și înlăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bun decât fiii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge”. Isa. 56, 4. 5.

Nicio făgăduință nu putea fi de o mai mare importanță și mai semnificativă. Ea întărește și mai mult ceea ce am amintit mai sus, că adevărata păzire a Sabatului duce la sfințirea vieții și la comuniune cu Dumnezeu, și că Domnul consideră aceasta ca un semn de unire a sufletului cu El. În cele ce urmează vom da o atenție deosebită Sabatului, ca semn sau pece-te a lui Dumnezeu. Lămuririle date aci sunt deocamdată în de ajuns.

În ce privește păzirea exterioră a Sabatului, — ce cere Domnul oare? Întâi: „Să nu faci nicio lucrare în ea”. Aceasta e definită mai departe, în legătură cu lucrarea și plăcerea noastră proprie. „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, și ziua Domnului sfântă și cinstită pentru tine, și dacă o vei cinsti neurmând căile tale, neindeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tălului tău Iacob; căci gura Domnului a vorbit”. Isa. 58, 13. 14.

Observă cuvintele: „Neurmând căile tale, neindeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării”. Aceste cuvinte interzic deci o serbare egoistă a acestei zile, adică a folosi această zi pentru gusturile noastre proprii. Aceasta este partea negativă a poruncii.

Hristos și Sabatul

Pentru o respectare pozitivă a Sabatului, trebuie să mergem la exemplul Domnului și Mântuitorului nostru, pe care l-a dat când era pe pământ. Hristos „este Domn și al Sabatului”. Marcu 2, 28. „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără El”. Ioan 1, 3. Dacă „toate lucrurile au fost făcute prin” Hristos, a fost făcut și Sabatul. Marcu 2, 27. Hristos trebuie să-l fi făcut și pe el. Fiind deci în strânsă legătură cu această zi, El știe deci și cum trebuie respectat, și noi trebuie să urmăm exemplul Său în mod sigur. El nu ne va duce în rătăcire.

Cum a respectat Hristos această zi? „După obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă”. Luca 4, 16. Hristos mergea la adunare în ziua Sabatului. Aceasta nu era o vizitare ocazională. Era „obiceiul Său” să facă așa.

El a luat parte la serviciul divin. El S'a „sculat să citească”. Era obiceiul, pe acea vreme, de a se invita acei cari știau să citească, să ia parte la serviciul divin. Hristos nu a dat înapoi, când a fost invitat. El S'a sculat și a cetit.

Dar Hristos a făcut mai mult decât doar să meargă la adunare. El mergea din loc în loc „făcând bine la tot poporul”. El vindeca și ajuta pe oricine. Adesea, când ieșea din sinagogă, El primea invitația de a merge în vreo familie, așa cum este cazul raportat în Luca 4, 38. 39. Cu această ocazie „după ce a ieșit din sinagogă, a intrat în casa lui Simon”. Acolo El a găsit o bolnavă „prinsă de friguri mari”. „El S'a plecat spre ea, a certat frigurile, și au lăsat-o frigurile”.

Uneori vindecarea se făcea chiar în sinagogă. Odată, era acolo un om cu mâna uscată, și „ei pândeau pe Isus să vadă dacă-l va vindeca în ziua Sabatului, ca să-L poată învinui”. Marcu 3, 2. Ei n'au avut de așteptat mult. El a zis omului acela: „Intinde-ți mâna! El a întins-o, și mâna i s'a făcut sănătoasă”.

Cu această ocazie, Hristos a pus o întrebare, care aruncă lumină asupra subiectului adevăratei păziri a Sabatului. Fariseii îl supravegheau. El știa că ei erau gata a se „sfătui îndată cu Irodienii cum

(Urmare la pag. 6)

O scurtă biografie a Elenei G. White

de Arthur L. White

„Multă lumină a fost dată popoului nostru în aceste zile din urmă”, scria Ellen G. White în 1907. „Fie că voiți mai trăi sau nu, scrierile mele vor vorbi neconținut, și lucrarea lor va merge înainte atât cât va mai fi timp. Scrierile mele sunt ținute teanc în birou, și chiar dacă nu voiți mai trăi, aceste cuvinte cari mi-au fost date de Domnul, vor avea încă viață și vor vorbi poporului”. — „Scriind și trimțând Mărturiile pentru Comunitate”, pp. 13. 14.

Ellen White a lucrat cu sârguință în toată viața ei ca să prezinte sub forma de scrieri, sfaturile și învățăturile pe cari Dumnezeu i le încredințase pentru popor. Când pana ei neobosită încetă de a mai scrie în anul 1915, rămânea ca un monument literar pentru lucrarea vieții ei, o bibliotecă de douăzeci și șase de volume publicate, cuprinzând 12.000 pagini, două mii de articole scrise de ea în principalele reviste ale denominațiunii, și aproape o sută de tractate și broșuri. Mai sunt de asemenea, sub forma de manuscris, multe solii personale cu sfaturi, ocupându-se cu probleme personale sau cu instrucțiuni cu privire la conducerea lucrării în câmpuri locale sau generale, predici și alte feluri de manuscrise.

Sora White n'a lăsat la voia întâmplării paza viitoare a acestor scrieri de o așa mare importanță pentru biserică. Dimpotrivă, această răspundere a fost dată de ea în chip hotărât la cinci administratori aleși de ea, cari trebuiau să supravegheze publicarea continuă a cărților ei în limba engleză și în limbi străine, și să aibă grijă de manuscrise. Cei numiți de ea au fost A. G. Daniells, F. M. Wilcox, C. H. Jones, C. C. Crisler, și fiul ei, W. C. White. Acești bărbați au fost aleși pe viață, și orice vacanță care ar fi putut avea loc trebuia să se completeze cu o persoană potrivită, aleasă de administratorii rămași.

La moartea sorei White, comitetul acesta a luat asupra-și lucrarea ce le-a fost încredințată. Con-

lucrând cu editorii, au aranjat ca unele din cărțile sorei White să fie tipărite în condițiuni tehnice mai bune, prin reilustrare și retipărire, potrivit progreselor realizate de arta tiparului. Ei au scos unele volume noi, precum „Solii pentru Tineret”, „Mărturii către Predicatori”, „Fundamentele Educației creștine”, „Lucrarea Medicală” și „Index la Scrierile sorei E. G. White”.

În cartea „Solii pentru Tineret” (publicată și în românește, N. R.), sunt prezentate în volum sfaturile adresate tineretului nostru, cari au apărut la început în *Youth's Instructor* și în *Review and Herald*, cari nu sunt la îndemâna tineretului nostru de astăzi. „Mărturii către Predicatori” pune la îndemâna tuturor soliiile de sfat și îndrumări generale, cari au fost publicate la început — acum mulți ani în urmă — în broșuri sub numele de „Mărturii Speciale”. Alte cărți apărute dela moartea sorei White ocupă locuri de egală importanță.

„Experiența și învățăturile Elenei G. White”, „Sfaturi pentru Sănătate”, „Sfințirea vieții” (tipărită și în românește, N. R.) „Lucrarea medicală”, „Viața și învățăturile Elenei G. White”, „Sfaturi pentru Dietă și Alimentație” și „Sfaturi pentru Școala de Sabat”, completează lista recențelor publicații. Toate acestea servesc spre a pune mai repede la îndemâna tuturor sfaturile și învățăturile atât de prețioase, cari, mai înainte de apariția acestor volume, în general lipseau. În fiecare caz, apariția acestor cărți noi reprezintă numai strângerea laolaltă a ceea ce mai înainte a fost publicat sau era în dosar sub formă de manuscris, fiind publicate pentru nevoile actuale. Aceasta nu înseamnă că s'au făcut schimbări sau revizuirii în aceste scrieri așa cum au fost lăsate de Ellen G. White.

O altă preocupare de o influență mult mai largă este de a pune aceste scrieri la îndemâna acelor cari nu cunosc limba engleză. S'a realizat un frumos progres în a-

ceastă lucrare, după cum se poate vedea din faptul că volumul „Calea către Hristos” a fost publicat în cincizeci și șase de limbi, răspândindu-se în 4.000.000 de exemplare; „Marea Luptă” în douăzeci și cinci de limbi, cu peste 1.000.000 de exemplare vândute; și „Divina Vindecare”, cu aproape un milion de exemplare răspândite.

Deseori, din cauza lipsei de mijloace bănești la cei din alte țări, și din cauză că mărirea cărții poate crește cu aproape cincizeci la sută, nu este totdeauna posibil să publicăm cărți mari în întregime în limbi străine. Spre a face față unor astfel de stări de lucruri, Administratorii au făcut prescurtări sau alegeri din cărțile mai mari, cari sunt mai des întrebuițate, acolo unde n'ar fi fost absolută nevoie de toată cartea. Un astfel de procedeu este în armonie cu un principiu sănătos enunțat de sora White, — că este mai bine să avem o parte din ceea ce a scris ea pentru cât mai mulți, decât să avem totul pentru un număr restrâns. Prescurtarea cărților sorei White nu cuprinde schimbarea învățaturii și nici chiar a expresiilor, ci doar o alegere a acelor capitole și paragrafe cari vor fi de cea mai mare valoare atunci când cartea nu poate fi folosită în întregime.

A treia mare preocupare pe care o au administratorii, privește paza Manuscriselor. Așa cum s'a spus, principalele linii de instrucțiune au fost bine cuprinse în cărțile tipărite încă din vremea când sora White era în viață. Dar cum lucrarea noastră denominațională crește mereu, sunt anumite învățături și sfaturi trimise la început unui număr restrâns de lucrători în acele prime zile de lucrare, învățături și sfaturi cari se cer acum pentru o grupă mai mare de lucrători în aceleași ramuri de lucrare. O pildă bună în privința aceasta avem cu cartea „Lucrarea medicală” care este o publicație ce cuprinde multe solii și îndemnuri trimise lucrătorilor medicali pe vremea când lucrarea aceasta era

doar la început, și câteva exemplare trase la mașina de scris erau deajuns ca să ajungă în mâna lucrătorilor principali. Văzând creșterea ne mai pomenită a lucrării noastre medicale și a grupei de lucrători cari ar prețui foarte mult sfaturile trimise în cele dintâi zile, cartea aceasta a fost alcătuită și publicată în 1932.

Din timp în timp, chestiuni cu un caracter local se ivesc în diferite locuri. Multe dintre acestea se aseamănă în principiu cu acelea de cari s'a ocupat sora White în chip local pe când trăia. Soliile date spre a face față unor astfel de condițiuni locale, așa cum se găsec în manuscrise, sunt de foarte multe ori de mare ajutor astăzi spre a preîntâmpina condițiuni de un caracter asemănător. Uneori se crede potrivit ca să se tipărească anumite articole nepublicate mai înainte, pentru a fi răspândite. Acestea se fac prin volume tipărite, prin articole în revistele noastre și prin diferite broșuri și foi volante, așa cum dispune Comitetul de Administrație al Publicațiilor soriei White împreună cu slujbașii Conferinței Generale.

Timp de optsprezece ani după moartea soriei White, administratorii aleși la început au lucrat împreună pentru îndeplinirea acestei solemne misiuni. Manuscrisele și lucrurile au rămas la „Elmshaven” aproape de Sf. Elena, California. Fratele W. C. White, care, după moartea tatălui său în anul 1881, fușese în strânsă legătură cu lucrarea mamei sale, a deținut funcțiunea de secretar și și-a devotat tot timpul pentru realizarea planurilor administratorilor. Totuși, în timpul ultimilor patru ani, patru dintre administratori au trecut la odihnă. În armonie cu dispozițiunile lăsate de sora White, alții au fost aleși ca să continue lucrarea aceasta, și în timpul de față următorii frați slujesc în această ramură: F. M. Wilcox, J. L. McElhany, M. E. Kern, Steen Rasmussen și scriitorul.

În primăvara anului 1938, în armonie cu planuri de mult stabilite, manuscrisele și lucrările biroului Publicațiilor Ellenei White au fost mutate din clădirile închiriate din California, la biroul Conferinței Generale din Takoma Park, Washington, D. C. O încăpere special aranjată, foarte comodă, în clădi-

rea unde se află birourile Conferinței Generale, păstrează acum prețioasele scrieri lăsate în grija administratorilor, și lucrarea este dusă mai departe din birourile centrale ale denominațiunii.

Sprijinul financiar pentru lucrarea administratorilor este dat de Conferința Generală ca o parte din lucrarea denominațională, și micul venit, reprezentând dreptul de autor, din cărțile soriei White, trece la Cassieria Conferinței Generale. Nici membrii familiei soriei White, nici administratorii, nici alte persoane, nu beneficiază bănește dintr'o mai largă distribuire a cărților soriei E. G. White.

Și astfel lucrarea de a lărgi influența soliilor prețioase date prin Spiritul Profeției continuă, împlinind prezicerea: „Chiar dacă nu voui mai trăi, aceste cuvinte cari mi-au fost date de Domnul, vor avea încă vieață și vor vorbi poporului”.

(Urmare dela pag. 4)

să-L piardă”. Dar El avea de făcut o lucrare. El trebuia să arate ce însemnează adevărata păzire a Sabatului, deși vrăjmașii Săi căutau să-I ia vieața. „Apoi le-a zis: Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau rău? Să scapi vieața cuiu sau s'o pierzi? Dar ei tăceau”. Vers. 4.

Fariseii practicau o păzire negativă a Sabatului. Ei aveau mii de prescripții despre ce nu trebuia să se facă în Sabat. La ei, ținerea Sabatului era simplă: Să nu faci aceasta, să nu faci aceea. Dar Hristos le-a vorbit pozitiv. Concluzia Sa era: „Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?” Mat. 12, 10.

Isus mergea printre grâne în ziua Sabatului. La una din aceste ocazii, El a fost întâmpinat de Farisei cu învinuirea că El îngăduie ucenicilor să facă ce nu se cuvine în ziua Sabatului. (Vezi Marcu 2, 23—28). Din aceste incidente putem trage concluzia că Hristos nu ținea Sabatul după felul aprobat de Farisei. El umbla din loc în loc, „făcând bine”. El vindeca și ajuta. El făcea ziua Sabatului o zi de bucurie și de fericire, iar nu de întristare și apăsare.

Că Hristos era un adânc cunoscător, atât al Scripturilor cât și al naturii, reiese lămurit din cunoștința de care El dădea dovadă în-

că din copilărie. (Vezi Luca 2, 41—51). În cuvântările și învățăturile Sale, El Se referea adesea la natură și la lucrurile din natură. O astfel de cunoștință El și-a însușit-o numai printr'un studiu stăruitor, prin meditație și observație. Avem destul motiv să credem, că la sfârșitul săptămânii de lucru, ca tâmplar, El mergea la câmp ca să comunice cu natura și cu Dumnezeuul naturii, ca să mediteze, să studieze și să Se roage, și că cea mai mare parte din aceasta o făcea în Sabat, când avea timp și răgaz pentru aceasta. Este important că dându-I-se cartea lui Isaia, „când a deschis-o, a dat peste locul” pe care îl căuta în Isaia. Luca 4, 17. El a folosit manuscrisul Scripturii care se afla în Sinagogă, dar era destul de familiarizat cu acest sul de pergament, că a găsit numaidecât textul dorit. Nu toți pot face astfel, chiar când au Bibliile lor.

Din această întâmplare putem trage o concluzie sigură, și credem că Hristos cunoștea bine și în de-aproape Scripturile. Deoarece El lucra zi după zi la meseria Lui, Sabatul era de obicei unica zi în care El Se putea consacra în totul unui astfel de studiu. Greșim oare când susținem că Domnul folosea o parte din Sabat ca să cerceteze mai de aproape Scrierile Vechiului Testament, și că aceasta nu consta doar dintr'o obișnuită bună cetire, ci dintr'un studiu adânc?

Dacă rezumăm aceea ce cunoaștem despre felul cum Hristos petrecea Sabatul, apoi găsim că El mergea la adunare, că predica și vindeca, că umbla prin holdele de grâu, că studia, Se ruga și medita. Nu putem să precizăm însă pentru care anume materie sau lucrare întrebuița El cel mai mult din timpul Său. Orișicum raportul evanghelic scoate mai mult în evidență faptul că El umbla din loc în loc, făcând bine și vindecând pe bolnavi. În niciun caz, Hristos nu era un om închis, care să țină la El însuși și să nu ofere lumii prezența și serviciile Sale. Lui Ii plăcea să fie în mijlocul oamenilor. El chiar primea invitații în Sabat să meargă să mănânce cu Fariseii în casele lor unde erau mai mulți prezenți, și folosea ocazia să le pună în față unele din învățăturile Sale cele mai potrivite pentru ei și pentru toți.

Oiitorul Bisericii

de F. Charpiot

Partea VIII-a

Sigiliul lui Dumnezeu

Când se va închide timpul de har, omenirea se va despărți în două tabere cu totul deosebite.

„Și toți locuitorii pământului i se vor închina (fiarei), toți aceia al căror nume n'a fost scris, dela întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat". Apoc. 13, 8.

Numai biruitorii păcatului și ai eului personal vor trece victorioși încercarea judecării și își vor avea numele scrise în cartea vieții în ziua conflictului final. Ceilalți vor fi șterși din registrul ceresc. Apoc. 3, 5. Ajunși cu studiul nostru până aici, putem trage foarte bine concluzia că sigiliul divin este definitiv așezat pe fruntea credincioșilor, în clipa când ei vor trece biruitori încercarea judecării. Ei sunt sigilați pentru slavă. Ei primesc semnul distinctiv care le va asigura protecția în timpul plăgilor și al încercării finale. Fără îndoială că sigiliul lui Dumnezeu este adăpostul acesta și el este acest acoperământ protector întins asupra acelor care în mod credincios au căutat adevărata pregătire, după cum am văzut din viziunile Spiritului Profetiei, citate mai înainte (Vezi studiile No. VI și VII).

Viziunea din capitolul 9 din Ezechiel confirmă, de asemenea, acest fapt. Cât de grabnic este să ne asigurăm că experiența noastră este potrivită cu îndemnurile divine și că inimile noastre și frunțile noastre sunt gata a primi pecetea cerului.

Ce este sigiliul lui Dumnezeu?

Avem multe dovezi biblice pe baza cărora putem spune că Sabatul este sigiliul lui Dumnezeu. Aceasta este un adevăr, dar el nu este decât o parte a adevărului. Păzirea Sabatului este semnul ascultării de poruncile lui Dumnezeu, spre deosebire de semnul care caracterizează spiritul răzvră-

tirii. Totuși păzirea numai de formă a Sabatului nu va reprezenta sigiliul divin. Asupra acestei chestiuni trebuie să ne păzim de a săvârși o greșeală fatală, pe care Mărturiile o scot în evidență: „Nu toți cei cari mărturisesc că păzesc Sabatul vor fi sigilați. Sunt mulți printre cei cari învață pe alții adevărul dar cari nu vor primi sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Ei au lumina adevărului, ei cunosc voia Stăpânului, ei au înțeles fiecare punct al credinței, dar faptele lor nu corespund cu mărturisirea lor de credință. Acei cari cunoșteau atât de bine profetia și comorile înțelepciunii divine, ar fi trebuit să pună în practică credința lor. Ei ar fi trebuit să-și conducă familiile lor potrivit cu lumina primită și prin exemplul lor să exercite în numele adevărului o influență mai mare asupra inimii omenesti". — „Mărturiile", vol. 5, pp. 213. 214.

Sabatul este sigiliul, dar Spiritul lui Dumnezeu este acela prin care suntem sigilați. Efes. 4, 30. Lucrarea Duhului constă în a schimba inima, și a inscrie în ea legea lui Dumnezeu. Aceasta vrea să spună că spiritul răzvrătirii din inima de carne este înlocuit cu spiritul supunerii de bună voie și cu plăcere al inimii renăscute. Păzirea poruncii a patra devine atunci un semn al sfințirii și un simbol al iertării în ODIHNA LUI DUMNEZEU, alcătuită din bucuria și pacea în dragoste și sfințenie, cari aduc în viața omului armonia și asemănarea cu Dumnezeu, așa cum au fost ele în primul Sabat dela creațiune când primii noștri părinți adorau pe Creator față în față în sfânta comuniune a familiei cerești și când în fața slavei operei lui Dumnezeu fiii lui Dumnezeu și stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie. Tocmai lucrul acesta iese în evidență când studiem cu atenție capitolul patru din epistola către Ebrei și mai ales versetele nouă și zece: „Deci dar rămâne încă repaos de Sămbătă pentru poporul

lui Dumnezeu. Căci cine a intrat în repaosul Lui, acela s'a și repauzat de lucrurile sale, după cum Dumnezeu de ale Lui".

Am înțeles noi bine că porunca a patra are ca scop de a așeza întreaga viață sub controlul divin, în primul rând cele șase zile de lucru și apoi ziua de odihnă? Intr'adevăr, atâta timp cât eu n'am lucrat șase zile făcând **TOT LUCRUL MEU**, adică **TOT** ceea ce Dumnezeu e în drept să ceară dela mine, trupește, sufletește și spiritual, pentru a mă odihni apoi în ziua șaptea în bucurie și comuniune cu Dumnezeu meu, eu n'am păzit cu adevărat porunca patra și prin urmare nu pot primi sigiliul divin. Aceasta implică controlul în întregime al vieții prin Duhul Sfânt. Fără această experiență integrală, care va avea ca roade sfințirea întregii vieți, nu poate fi vorba de adevărată păzire a poruncii și deci nici de sigiliul lui Dumnezeu. Acesta este înțelesul adânc și măreț al poruncii a patra și se înțelege că el constituie un punct fundamental al ultimei solii și că Satana și-a îndreptat totdeauna atacurile sale îndărjite în mod deosebit asupra acestui adevăr evanghelic pe care încearcă să-l strice și să-l facă să dispară cu orice preț.

Semnul exterior al sigiliului lui Dumnezeu este deci păzirea poruncii a patra, dar semnul lui interior și adânc este făptura nouă în Isus Hristos, este o viață renăscută și sfințită, rodul ascultării, iubirii, credințioșiei, adorării Creatorului și Mântuitorului, într'un cuvânt o viață pusă în întregime sub controlul și conducerea Duhului Sfânt. „Sigiliul lui Dumnezeu nu va fi pus niciodată pe fruntea unui bărbat sau unei femei necurate. El nu va fi pus niciodată pe fruntea bărbaților și femeilor a căror limbă este mincinoasă și a căror inimă este înșelătoare. Toți acei cari primesc sigiliul lui Dumnezeu trebuie să fie fără pată înaintea Lui — candidați la Impărăția lui Dumnezeu". — „Mărturiile", vol. 5, p. 216.

„Acei cari primesc sigiliul viu-lui Dumnezeu și cari vor fi apărați în timpul strămtorării, trebuie să arate pe fața lor chipul deplin al Domnului Isus". — „Experiențe și Viziuni", p. 72.

(Urmare la pag. 10)

Editorial

Misionarii români

Cu toate greutățile cari sunt acum și nesiguranța în ce privește călătoria pe mare, totuși misionarii noștri continuă a se îndrepta spre locurile în cari au să vestească solia Evangheliei. Printre acești misionari, ne bucură știrea că misionarii români, fratele și sora Curmătoreanu, imbarcați în Marsilia, Franța, în ziua de 24 Octombrie 1939 pe vaporul „Hogar”, au ajuns cu bine în Camerun împreună cu copilul lor, și acolo își continuă cu mult succes activitatea. Acești misionari români sunt foarte mult prețuiți de membrii băștinași din acele părți și bunul Dumnezeu le-a dat un binecuvântat rod de suflete cu ocazia ultimului botez. Deoarece unii ne-au cerut adresa dănsului spre a-i scrie, ne simțim bucuroși a o da aci: Ilie Curmătoreanu, Mission Adventiste, Nanga-Eboko, par Yaoundé, Camerun, Africa de Vest.

De asemenea, fratele C. Tolici face o foarte frumoasă lucrare în Madagascar. Ne-a intristat însă vestea că sora Tolici a fost câțva timp bolnavă rău, dar o știre primită de curând ne anunță că acum se simte mai bine. Din cauza evenimentelor cari au survenit, a devenit imposibil ca dânsii să se întoarcă deocamdată în țară, așa cum fusese plănuț. Lucrarea pli-

nă de sacrificiu făcută de familia Tolici, a adus roadele cele mai frumoase spre lauda lui Dumnezeu. Adresa dâșilor este: C. Tolici, Mission Adventiste, Anbohyatovo, Tananarive, Madagascar.

În Camerun, în același ținut cu fratele Curmătoreanu, însă în altă localitate, mai avem și o misionară româncă, sora Stănescu dela Turnu-Severin, care după ce a urmat cu mult succes cursurile școlii noastre misionare din Collonges, Franța, s'a căsătorit cu fratele Nion. Nu mult după căsătorie au fost trimiși în Camerun ca misionari. În momentul acesta, fratele Nion este mobilizat, așa că sora a rămas singură la stațiunea misionară, ducând cu credincioșie lucrarea mai departe. Adresa dâșei este: Maria Nion, Mission Adventiste, Nanga-Eboko, par Yaoundé, Camerun, Africa de Vest.

Tot cu aceeași râvnă ca și înainte, prima noastră misionară, sora Suflea, lucrează cu mult succes alături de soțul dâșii. Adresa este: Maria Douay, Rue de l'Eglise, Tunis, Tunisia.

Cei cari doresc să le scrie, vor pune pe scrisoare mărci în valoare de 12 lei.

Bine este ca să nu uităm pe niciunul dintre iubii noștri misionari, ci să-i amintim continuu înaintea tronului de milă al lui Dumnezeu, atunci când înălțăm rugăciuni. Mari și diferite sunt greutățile cu cari acești misionari

români au de luptat. Părăsindu-și rude și prieteni din frumoasa lor țară românească au plecat cu dorul de a fi o unealtă în mâna lui Dumnezeu spre salvarea multora. Fie ca binecuvântarea cea bogată a cerului să rămână continuu asupra lor.

Copiii noștri

Spiritul Profetic ne spune că va veni vremea când copiii noștri vor păși în față și vor înlocui pe predicatori acolo unde aceștia nu vor putea merge, vestind ei adevăratele cele minunate ale Evangheliei. Când cetim aceste cuvinte trimise de Dumnezeu, gândul ni se îndreaptă spre educația pe care ar trebui să o dăm copiilor noștri spre a-i pregăti pentru această minunată lucrare. Ce răspundere grozavă apasă asupra noastră, dar în același timp ce privilegiu măreț, de a pregăti soli ai lui Hristos! Și având în minte această lucrare ce așteaptă pe copiii noștri, care părinte va neglija să ajute copilului său în toate chipurile să fie demn, ca și el, a fi ales de Dumnezeu pentru o asemenea lucrare. De aceea, bine este ca fiecare părinte să aibă de grijă ca fiecare copil al său să aibă lecțiunea școlii de Sabat. Acolo unde din diferite motive nu este cu putință părinților să cumpere lecțiuni pentru toți copiii, este bine ca Comitetul Comunității să ia în cercetare cazul și să găsească o cale prin care și aceștia să se poată împărtăși de învățăturile lecțiilor pentru copii. S'ar putea face o

(Urmare la pag. 14)

Servieta misionară

O ocazie din cele mai nimerite și un mijloc dintre cele mai ușoare pentru răspândirea literaturii luată cu ocazia Săptămânii Cărții ni-l oferă planul cu Servieta Misionară, ce nu ar trebui să lipsească din casa niciunui credincios adventist, care simte răspunderea dela Dumnezeu și chemarea divină de a face ca lumina Evangheliei să se răspândească la cât mai mulți; și literatura este mijlocul cel mai nimerit spre a face aceasta. Cetiți cu multă atenție primul articol din Curierul Misionar No. 3, intitulat „Un plan minunat”.

Nu întârziati să comandați prin Cercul Misionar al Comunității asemenea Serviete Misionare. Prețul unei Serviete Misionare frumos, elegant și durabil lucrată este doar de 40 lei, plus porto.

Lucrare, lupte și biruințe în Camerun

S'au scurs mai bine de cinci luni de când lucrarea noastră misionară din Camerun se continuă sub semnul războiului. Mobilizarea generală care ne-a surprins în plină activitate, ca și multe altele, a atins foarte mult lucrarea sfântă ce ne e atât de dragă. Trei sau șase misionari cari se aflau în timpul acela în Camerun, a trebuit să părăsească stațiunea și familiile lor spre a se duce în serviciul patriei lor găsită în această grozavă încercare.

Din numărul celor trei chemați sub drapel eram și eu, dar după două luni de serviciu am putut să-mi reiau postul, datorită unei hotărâri speciale ce mi s'a acordat. Ceilalți doi slujitori ai lui Dumnezeu, frații Bénézech și Nion, sunt ținuți încă în serviciul militar unde totuși nu scapă nicio ocazie de a fi ostași ai lui Hristos acolo unde se află.

Zi și noapte nu pot să-mi iau gândul dela soțiile curajoase rămase într-o stațiune izolată din pustiu african. Dacă în țara natală, în patrie, despărțirea este atât de dureroasă și grozavă, apoi ea produce cea mai mare sfâșiere de inimă când ești exilat într-o țară păgână. Dar să nu mai vorbim de suferințele fizice, împotriva cărora soțiile noastre de misionari mobilizați au rămas singure să lupte sub un climat rău și periculos, ci să ne gândim la suferințele lor morale cari sunt mai dureroase. Singure să înfrunte insolația, acest dușman de nevins al pustului, singure în fața problemei îngrijorătoare a educației copiilor lor, complicată cu împrejurările defavorabile ale anturajului păgân, singure în fața vițiilor celor mai joșnice ale păgânsului, ele merită toată simpatia și admirația noastră. Fără să scoată de pe buzele lor cel mai mic murmur, cea mai mică plângere, ele continuă, uitând cu totul durerea lor, și înarmate cu eroismul de soții și de mame, să dea ajutor pentru corpul și sufletul acestei multimi de ființe negre care le înconjură și cari sunt fără Dumnezeu și fără nicio nădejde în această lume.

Cu toată furtuna și strâmtorarea de astăzi, nu ne pierdem curajul și ne

păstrăm încrederea în Dumnezeu. Dar dacă ultimile evenimente ne par păgubitoare, noi avem asigurarea că lucrarea lui Dumnezeu va triumfa. În ciuda tuturor greutăților, solia adventă trebuie să-și urmeze drumul său, și vedem că ea și-l urmează și în Camerun.

Anul 1939 a fost pentru noi un an de progres în toate direcțiile. Douăzeci și trei stațiuni noi secundare au fost adăugate la cele douăzeci și opt cari erau în ființă la sfârșitul anului 1938. Peste treizeci de învățători și evangheliști indigeni au putut fi angajați pentru a întări rândurile celorlalți cincizeci cari lucrează de mai mult timp. Acești lucrători negri sunt un ajutor prețios pentru cele șapte familii de misionari europeni cari formează efectivul câmpului nostru. Peste patru mii de prieteni urmează regulat la școala de Sabat, în timp ce o mie opt sute de elevi primesc educație în diferitele noastre școli.

De câteva luni am putut să începem să lucrăm direct pentru leproși, acești nenorociți desmoșteniți ai pământului nostru. Guvernământul teritorial ne-a autorizat cu multă plăcere să construim o capelă-școală în mijlocul stațiunii leproșilor care se găsește în apropiere de Nanga-Eboko. Construcția a fost terminată în două săptămâni, fiind ajutați de toți membrii noștri din stațiunea centrală. Unii au dat materiale, alții au dat bani sau timp. Uniți astfel în eforturile lor, clădirea a fost terminată repede. Ce bucurie pentru acești pe jumătate morți, loviți de această îngrozitoare boală, care, la început neobservabilă, cuprinde apoi întreg corpul aducând suferință, ruină și moarte — de a avea un loc de adunare unde acum ei învăță să cunoască pe Acela a cărui milă este cu mult mai mare decât desgustul pricinuit de această boală grozavă.

Un tânăr învățător, bolnav și el de lepră, și cunoscând solia noastră, începu să predice cu credinșoșie printre tovarășii săi vestea bună a mântuirii, și să învețe să citească și să scrie pe sârmani lor copii. Ca urmare la aceasta, acum sunt câteva

zeci de leproși membri ai clasei de botez cari se pregătesc pentru vieța măreață care le va aduce liberare și fericire.

Prin tratamentele pe cari le-a urmat, acest tânăr lucrător negru s'a vindecat de lepră, așa că, medicul l-a autorizat să părăsească colonia leproșilor și să se ducă acasă la familie, în satul lui. Intr'o zi a venit la mine să-mi spună această veste și l-am întrebat: „Ce vrei să faci acum?” „Iubite frate, imi zise el, nu pot să mă întorc la familia mea. Nu pot să-mi părăsesc leproșii pe cari îi iubesc. Dumnezeu m'a trimis la ei și eu voiu rămâne acolo. Imi voiu clădi o căsuță lângă colonie și voiu continua să le dau pâinea vieții”. Cu siguranță că Domnul va răsplăti un astfel de spirit de sacrificiu, dându-i un scerșit bogat de suflete.

Acum botezurile urmează unul după altul în această colonie. Anul 1939 s'a terminat bine, iar anul 1940 a început de asemenea cu succes. La 23 Decembrie, anul trecut, am avut privilegiul de a boteza 29 suflete la Nanga-Eboko. Sabatul următor, am putut să cobor din nou în apă împreună cu fratele Yéretzian pentru a boteza încă 24 de suflete. Apoi la 13 Ianuarie fratele Curmătoreanu a adăugat încă 26 membri noi la adunarea din Ndoumbi.

La 21 Ianuarie am pornit la drum împreună cu fratele Cosendai, într-o călătorie de zece zile în sudul Camerunului. Prima oprire a fost la Metet, un sat mare, și în același timp centrul cel mai important al rasei Bané. Acolo lucrează de șase săptămâni prin multe greutăți, credinșosul nostru evanghelist indigen, Daniel Ndi. El întâmpină o opoziție puternică din partea acelor cari nu au aceeași credință ca a noastră și cari îl socotesc ca pe un profet fals și primejdios. Dar bravul nostru evanghelist Daniel nu dă înapoi. El știe ce însemnează a urma pe Hristos. El își păstrează liniștea sa obișnuită și lucrează fără să se ocupe de atacurile dușmanului. Ce surpriză plăcută a fost pentru noi, când am găsit la sosirea noastră la Metet o școală organizată cu 150 de elevi, care, după cât se pare, în scurt timp va atinge numărul de 300. Optzeci de suflete s'au înscris deja ca membri în clasa de botez și urmează cu interes predicarea Evangheliei lui Isus. Și când l-am întrebat: „Crezi că până la sfârșitul anului să putem avea

câteva boteze la Metet", Daniel Ndî răspunde cu siguranță: „Pe puțin cinci-sprezece”. Dumnezeu să binecuvinteze străduințele sale și să-i răsplătească credința!

Plecând din Metet, am străbătut pădurile întinse cari acoper partea de sud a Camerunului, pentru a ajunge la Grand Batanga, situat pe țărmul Atlanticului. Acolo, Antoine Mpfoumi, un alt evanghelist negru, a lucrat cu sânguină de când familia Bénézech a fost nevoită să se mute mai în interior din pricina unei boli tropicale de care se îmbolnăviseră. Figura lui Antoine strălucea acum de fericire, căci avea de prezentat optsprezece candidați pentru botez. Timp de două zile, neluând în seamă căldura umedă și copleșitoare din părțile acelea, am examinat aceste suflete cari doreau să se predea cu totul lui Dumnezeu. Fiind cu toții pregătiți bine, am putut să-i admitem pe toți pentru botez.

Sabatul dela 27 Ianuarie a fost o zi pe care n-o voi uita niciodată! După ce a avut loc o ceremonie mișcătoare, a fost formată în acel loc pitoresc prima grupă de credincioși. Apoi după serviciul divin ținut în capela noastră atât de plăcută din Grand Batanga, toată adunarea împreună cu cei optsprezece candidați în frunte, porni în ordine și cu solemnitate la malul apei, cântând frumoasele lor cântări în limba bengă, cari îți mișcă inima. Și în timp ce immormântam, unul după altul, pe acești negri credincioși trecuți dela moarte la viață, având înaintea ochilor întinderea nemărginită a oceanului care, în ziua aceea era liniștit și în pace ca și noi, ochii credinței mă transportară până la marea de cristal înaintea tronului lui Dumnezeu pentru a mă prostorne înaintea Majestății Sale cerești și să-I spun: „Aceasta este lucrarea Ta, o Dumnezeu! Meu, aceasta este lucrarea iubirii Tale!”

Vreo cinci sute de persoane au asistat pentru prima dată la acest botez biblic, și impresia pe care a făcut-o asupra lor această ceremonie, de sigur că a fost foarte profundă. Căci într'adevăr, răsplata misionarului este frumoasă, și în același timp mare; astfel 97 de păcătoși ale căror vieți au fost schimbate prin puterea Evangheliei au fost adăugate la biserica din Camerun numai în timp de cinci săptămâni.

Lucrarea Spiritului Sfânt nu se mărginește la rasa albă. Ea se manifestă într'un chip minunat și printre păgâni. Sacrificiile, iubiți cetitori, n'au fost zadarnice. Trebuie să mergem, după porunca mare a Domnului Hristos, pe întreg pământul, până la popoarele cele mai primitive și mai înapoiate. Lucrarea pe care am putut s'o începem datorită spiritului de sacrificiu și a sprijinului vostru moral nu încetează să crească. În curând trebuie construite și înființate încă două stațiuni principale, una la Kribi, pe ma-

lul mării, și cealaltă la Sangmélina, în mijlocul pădurilor ecuatoriale.

Săptămână după săptămână ne vin din toate părțile chemări multe și ar mai trebui înființate neapărat încă și alte stațiuni secundare. Noi nu putem să rămânem nesimțitori față de toate aceste porți deschise prin cari am putea face mult bine acestor bieți negri cari doresc fierbinte ușurarea și liberarea.

În aceste timpuri de criză nu este lucru ușor să întreții o astfel de lucrare. În fața noastră stau probleme serioase. Uneori ni se par de nedeslegat, dar noi știm că această lucrare nu este a oamenilor, ci a lui Dumnezeu și că mâna Sa binecuvântătoare stă asupra ei.

Noi vrem să continuăm și să purtăm și mai departe plini de curaj și bucurie crucea de misionar, privind fără încetare spre Acela care ne ajută totdeauna să o purtăm, dar îndreptându-ne privirile și spre voi, frați și surori din patrie, cari sunteți instrumentele omenеști alese de Dumnezeu spre a ne ajuta să ne terminăm lucrarea.

Până în prezent ați susținut cu bărbăție și dărnicie această cauză frumoasă în Camerun, pentru care vă suntem recunoscători. Noi știm că și voi treceți prin timpuri de încercări și de turburări, dar mai știm că toate aceste greutăți și dureri vor oțeli inimile voastre pentru a le umple într-o măsură mai mare cu acest spirit de sacrificiu desăvârșit care caracterizează în mod special poporul nostru mic. Mai știm de asemenea că necazurile din ultimul timp vă îndeamnă să faceți sacrificii și mai mari până când vestirea Evangheliei veșnice va fi terminată iar voi vă veți desbrăca de armura voastră, după ce vă veți fi luptat lupta cea bună, pentru a primi din mâinile străpunse ale Mântuitorului cununa vieții veșnice.

Marius Fridlin

Viitorul Bisericii

(Urmare dela pag. 7)

Fără această experiență, niciun sigiliu nu va fi pus pe frunțile noastre, niciun loc nu va fi pentru numele nostru pe paginile cărții vieții, niciun loc de scăpare nu se va găsi în ziua strâmtorării, ci numai înfricoșătoarea desnădejde a celor cari vor striga munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?” Apoc. 6, 16. 17.

Încet și neîndurător ușa harului se închide. Minutele prețioase ale milei dispar în abisul fără fund al trecutului. Fecioarele înțelepte se zoresc să iasă în întâmpinarea mirelui pentru a intra cu el în camera de nuntă. Numai acei cari sunt gata, au un loc rezervat la masa Stăpânului. În sfârșit, sala s'a umplut, ultimul loc a fost ocupat. Stăpânul casei se ridică:

„ȘI S'A INCUIAT UȘA!”

O, cât de mare era durerea și întristarea fecioarelor neburnel Nepăsătoare, mulțumite cu starea lor, legate de plăcerile lor, de ambițiile lor, de nenumăratele forme ale iubirii de lume, de păcatele favorite, de joscniile caracterelor lor stricate, credința lor nu era decât o simplă teorie, untelemnul credinței și al iubirii care renaște viața și o transformă după chipul Mântuitorului făcut fără putere. În zadar încearcă acum îngrozite să mai găsească un loc de scăpare de furtuna-care se deslănțue. Ușa harului este pentru totdeauna închisă. În neliniștea adâncă a desnădejdii lor ele ascultă acum vocea care le chema atât de des cu gingășie, rostind cuvintele fatale: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!”

„Oamenii sunt cernuți și încercați un timp oarecare spre a se vedea dacă ei sunt gata să sacrifice idolii lor și să ia seama la sfatul Martorului Credincios. Dacă unii nu vor fi curățiți prin ascultarea de adevăr și nu vor birui egosmul, mândria și poftelile lor rele, îngerii lui Dumnezeu au însărcinarea aceasta cu privire la ei: „Ei s'au unit cu idolii lor; lăsați-i singuri”, și ei își văd mai departe de treabă, lăsând pe aceștia cu trăsăturile lor păcătoase, sub stăpânirea îngerilor răi. Acei cari se ridică până la un anumit punct, cari trec cu bine toate încercările și biruesc ori cât de mare ar fi prețul pe care trebuie să-l plătească, au luat aminte la sfatul Martorului Credincios”. — „Mărturii”, vol. 1, p. 187.

Să grăbim pasul înainte de a fi prea târziu! ASTAZI mila divină ne mai chiamă. Să ne grăbim a căuta un refugiu sub protecția sigiliului divin, spre a fi apărați până când va trece îngerul pierzător și de a ne găsi un loc în ceata care va fi răpită la venirea Domnului pe norii cerului.

Misionarii Voluntari

Săptămâna de Rugăciune a Tineretului M. V.

dela 6 — 13 Aprilie, 1940

Către conducătorii tineretului, lucrătorii și slujbașii Comunităților

Avem privilegiul de a participa la o nouă Săptămână de Rugăciune a tineretului. Să dea Domnul ca aceasta să fie o Săptămână de Rugăciune binecuvântată pentru tot tineretul nostru într'un timp ca acesta de neliniște și decădere morală în care trăim. Dumnezeu este singura noastră salvare. La El trebuie să ne găsim adăpostul. În această Săptămână de Rugăciune să depunem în deosebi eforturi pentru un bogat seceriș de tineri și tinere pentru împărăția lui Dumnezeu.

Ținta Săptămânii de Rugăciune a tineretului

Dorim să atragem atențiunea pe scurt asupra țintei acestei săptămâni de rugăciune a tineretului:

1. A câștiga pe cei neconvertiți. Păcătosul poate fi convertit numai atunci când este adus în legătură cu Hristos.

2. Întoarcerea celor căzuți dela cre-

diință, îmbărbătarea și întărirea celor cari se clatină, trezind sufletele la nădejdea grabnicei reveniri a Mântuitorului.

3. Adâncirea vieții spirituale de către întreg tineretul nostru. Această țintă se va realiza numai atunci când tineretul va fi adus într'o strânsă comunione cu Hristos.

4. Întreaga Comunitate să arate de grabă tineretului cum să se salveze și să se formeze pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Pentru această importantă Săptămână de Rugăciune trebuie să avem un program hotărât. Să se organizeze adunări speciale pentru tineret. Pe lângă acest program vor putea fi aduse teme potrivite, dar cari să fie în armonie cu el. Faceți ca acestea să fie pregătite mai dinainte cu îngrijire și cu rugăciune, așa încât printr'o bună mănuire a materialului să se obțină cel mai bun rezultat pentru slava lui Dumnezeu și mântuirea tineretului nostru.

Departamentul M. V.
Uniunea Română

Tineretul și datoria noastră

Copiii sunt numiți în Sfânta Scriptură „o moștenire dela Domnul” Ps. 127, 3. Ei au fost acel dar, după care patriarhii au dus atâta dor, rugând pe Domnul să le implinească dorința lor arzătoare: Gen. 15, 1—6. Copiii și tineretul primesc cele mai mărețe făgăduințe prin Sfânta Scriptură. Noi auzim pe Domnul Isus zicând: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, căci Impărăția cerurilor este a celor ca ei”. „Tu ai scos laude din gura princiilor și din gura celor ce sug”. Mat. 19, 14; 21, 16. Iar prin profetul Isaia Domnul făgăduiește: „Voiu scăpa pe fiii tăi”. Isa. 49, 25. Apostolul Ioan, ucenicul iubit al lui Isus, a scris despre tineri: „Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău. V'am scris, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl.... V'am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău”. 1 Ioan 2, 13, 14.

Datoria noastră față de tineret

Domnul Isus a iubit în mod deosebit tineretul. Și înainte de a se înălța la cer, El a zis lui Petru: „Paște mieluseii Mei”. Ioan 21, 15. Aceste cuvinte: „Paște mieluseii Mei” le-a rostit mai întâiu, și abia după aceea a zis lui Petru: „Paște oile Mele”. Aceste cuvinte n'au fost adresate numai lui Petru, ci și nouă, cari trăim în zilele sfârșitului. Predicatorii, slujbașii și părinții ar trebui să pască în mod deosebit mieluseii, conducându-i la Domnul Isus. Noi cetim: „Iată poruncile, legile și rânduelile, pe cari a poruncit Domnul, Dumnezeul vostru, să vă învăț să le impliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire, ca să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, păzind în toate zilele vieții tale, tu, fiul tău și fiul fiului tău, toate legile și toate poruncile Lui pe cari ți le dau astăzi să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea co-

piilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula”. Deut. 6, 1. 2. 6. 7.

Tineretul nostru un câmp misionar

Copiii și tineretul nostru ne oferă într'adevăr un vast câmp pentru o serioasă lucrare misionară. Un proverb latin zice: „De ce cauți binele în depărtare, dacă se găsește chiar lângă tine?” Oile pierdute sunt deseori în cea mai mare apropiere de noi: în căminul nostru propriu, sau în căminul fraților și surorilor noastre de credință. Pentru a demonstra acest fapt, doresc să dau aici câteva date statistice generale.

La sfârșitul anului 1938 am avut în Uniunea noastră 19.373 membri botezați. Socotind și copiii și tinerii nebotezați, cari vizitează adunările noastre, acest număr se ridică la vreo 30.000. Deci vedem că avem în mijlocul nostru 10.000 de tineri, cari încă nu s'au predat pe deplin Mântuitorului, și pentru cari trebuie să lucrăm și să ne rugăm, pentru ca să-i aducem la Mântuitorul. Câtă bucurie am avea, dacă toți aceștia s'ar consacra Domnului! Acest număr este tot așa de mare, după cum era numărul membrilor din anul 1930.

Pentru ca să deșteptăm în copiii și tinerii noștri un interes viu față de adevăr, determinându-i să-l primească, trebuie să ne purtăm și să lucrăm cu ei cu mult tact. Strictețea exagerată și reținerea fanatică între cei patru pereți ai casei și ai adunării nu va face din ei creștini încercați. Asemenea tineri vor simțana cu plantele dintr'o seră, cari fiind expuse la razele arzătoare ale soarelui sau la un curent de aer rece se îndoiesc și se veștejesc. Lucrarea adventă nu are nevoie de persoane, cari să fie creștini numai în adunare, Comunitate sau cămin, ci de creștini, cari vorbesc adevărul și fac dreptate, fie că sunt între credincioși, fie că îi vede cineva sau nu. Adevărații creștini sunt și rămân creștini fie că sunt acasă sau la adunare, fie că sunt afară în lumea cea plină de ispite. Asemenea creștini ar trebui să devină tinerii noștri. Dacă nu ne vom strădui să le dăm în felul acesta educația necesară, atunci mulți părinți și multe Comunități vor face trista experiență, că deși au îndemnat și mutat deseori pe copii și tineri, totuși aceștia, și mai ales dacă au fost crescuți de părinți cari sunt în credință, vor întoarce spatele adevărului și Comunității lor într'o zi sau alta. În ceea ce privește lucrurile spirituale, predicatorii, lucrătorii mi-

sionari, presbiterii, slujbașii și în general toți membrii noștri ar trebui să fie mai mult păstori și îndrumători, decât judecători și inspectori.

În spiritul profetic cetim: „Copiii trebuie să fie învățați în cele ale credinței din cea mai fragedă vârstă. Învățătura aceasta nu trebuie să fie dată pe un ton de condamnare, ci într'un spirit iubitor și plăcut... Părinții ar trebui să-și păzească copiii prin învățături înțelepte și bune. În calitatea lor de prieteni cei mai intimi ai acestor ființe fără experiențe, ei trebuie să le ajute să învingă; căci, pentru ei, a ajunge să fie biruitori este totul. Pe copiii lor iubiți, cari se străduiesc să umble după dreptate și să facă dreptatea, ei ar trebui să-i socotească drept membri ai familiei Domnului, cari trebuie ajutați cu multă băgare de seamă, să facă pași siguri pe calea împărătească a ascultării”. — „Mărturiile pentru Comunitate”, pp. 183. 184.

„Nerăbdarea părinților are ca urmare nerăbdarea copiilor. Mânia părinților provoacă mânia copiilor, scoțând la iveală răutatea firii lor. Unii părinți, în nerăbdarea și mânia lor pedepsesc pe copiii lor foarte aspru.

PROGRAM

Sâmbătă 6 Aprilie 1940

INSARCINAREA NOASTRA SI PUTEREA PENTRU INDEPLINIREA EI

Însărcinarea noastră: Mat. 28, 12. 20.

Dumnezeu chiamă pe toți copiii Săi să îndeplinească partea lor în vestirea Evangheliei celei veșnice în toată lumea. Această chemare se adresează mai ales tineretului.

„Dumnezeu a chemat tineretul spre a-I fi mâna Sa de ajutor”. — „Mărturiile”, Vol. VII, p. 64.

Puterea lui Dumnezeu pentru îndeplinirea însărcinării

Făgăduința: Matei 28, 18—20.

În cuvintele Domnului Hristos prin cari El dădu Comunității Sale porunca misionară, avem totodată asigurată puterea necesară pentru îndeplinirea sarcinii încredințate.

Evanghelia este puterea lui Dumnezeu. Romani 1, 16.

Noi suntem îndemnați a ne întări prin această tărie lăuntrică a ei. Efes. 6, 10.

Puterea lui Dumnezeu s'a arătat în legătură cu experiența lui Faraon. Romani 9, 17.

Puterea lui Dumnezeu ne dăruiește toate lucrurile. 2 Petru 1, 3.

Un spirit de putere. 2 Timotei 1, 7.

Întăriți și pregătiți în toate privințele prin puterea Sa minunată. Colos. 1, 11.

Puterea cea mare a lui Dumnezeu lucrează în noi. Efes. 3, 7. 20.

Nemărginita mărime a puterii Sale. Efes. 1, 19.

Asemenea pedepse nu dau niciodată un rezultat bun. Căutând să scoată un rău din ei, bagă două în locul acestuia. Dojenirea, dustrarea și pedepsirea neîntreruptă împietrește pe copii și-i instrăinează de părinții lor. Părinții ar trebui să ajungă mai întâiu a se stăpâni pe ei înșiși și apoi vor putea conduce cu mult succes și pe copiii lor”. — „Mărturiile”, Vol. 1, p. 398.

„Am văzut mame de familii mari, cari nu văzuse lucrarea ce se găsea în drumul lor și pe care trebuiau să o facă în propriile lor familii. Ele doureauă să facă o mare lucrare misionară. Ele râvneau după poziție înaltă, în timp ce neglijau tocmai lucrarea încredințată lor de Domnul și pe care trebuiau să o facă în propriul lor cămin... Surorilor, nu disprețuiți datorită celor mici, pe cari vi le-a încredințat Domnul să le împliniți.” Fa-ceți ca faptele voastre din fiecare zi să fie astfel, încât să nu vă fie rușine de acea dare de seamă, pe care o va da îngerul raportor în ziua încheierii socotelilor”. — „Mărturiile”, Vol. 2, p. 366.

P. H. Hermann

Condițiunile de îndeplinit pentru a primi puterea lui Dumnezeu

Fiecare trebuie să-și cunoască propriile sale slăbiciuni. 2 Cor. 12, 9.

Atunci poate fi umplut cu putere ca și diaconul Ștefan. Fapte 6, 8.

Această putere va lua naștere în noi prin revărsarea Spiritului Sfânt. Fapte 1, 8.

Această putere ne face copii ai lui Dumnezeu. Ioan 1, 12.

„Inteligențele cerești ajută de aproape pe orice om, care, cu credință hotărâtă, caută desăvârșirea caracterului care duce la desăvârșire în purtări și în fapte. Fiecăruia din cei ocupați cu această lucrare Isus îi zice: „Eu sunt cu tine, ca să-ți ajut”.

„Când voința omului lucrează împreună cu voința lui Dumnezeu, atunci ea ajunge atotputernică. Tot ce trebuie să facem după porunca Lui, vom și putea face prin puterea Sa. Toate poruncile lui Dumnezeu sunt tot atâtea imputerniciri”. — „Parabole”, p. 303.

„Dar în mijlocul timpului necazurilor viitoare, ... poporul lui Dumnezeu va sta neclintit. Satana și îngerii lui nu-i poate nimici; deoarece îngerii cari se deosebesc prin putere îi vor adăposti”. — „Mărturiile pentru Comunitate”, Vol. II, p. 268.

„Între anii 1840—1844, lucrarea adventă avu o glorioasă manifestare a puterii lui Dumnezeu. Solia îngerului întâi fusese dusă la toate stațiunile misionare ale lumii. În unele ținuturi se manifesta pentru religie un interes dintre cele mai mari pe care nu-l mai cunoscuse lumea dela Reformațiunea

din secolul al 16-lea. Dar și aceasta trebuie să fie întrecută de către puternica mișcare din ultima solie a îngerului al treilea”.

Lucrarea se va asemăna cu aceea din ziua Rusaliilor

„Lucrarea cea mare de Evanghelizare nu se va încheia cu o mai mică manifestare a puterii lui Dumnezeu decât cea dela începutul ei. Profețiile cari s'au împlinit cu revărsarea ploii timpurii dela începutul evanghelizării, vor fi de asemenea îndeplinite cu ploaia cea târzie dela încheierea ei”. — „Marea Luptă”, p. 611. 612.

„Servii lui Dumnezeu cu fețele lor luminoase și strălucind de o sântă consacrare, se vor grăbi din loc în loc, ca să vestească solia cerească. Avertismentul va fi dat de către mii de voci, pe întreg pământul. Minuni vor fi săvârșite, bolnavi vor fi vindecați și semne și minuni vor urma credincioșilor”. — „Timpul și Lucrarea”, pag. 23.

Duminecă 7 Aprilie, 1940

O JERTFA BINE PLACUTA LUI DUMNEZEU

Apelul lui Dumnezeu: Romani 12, 1; Luca 9, 23.

Apelul pe care ni-l face astăzi Dumnezeu este un îndemn la jertfire. Noi venim mereu în contact cu oameni cari sunt gata pentru interesele pământești și trecătoare, să întâmpine primejdiile, să treacă prin greutăți și să îndure lipsuri. Hristos ne invită de asemenea la sacrificiu, ferindu-ne de orice rău. Jertfa noastră nu trebuie să fie mai puțin trebuincioasă sau mai mică decât cea adusă de Hristos. Noi n'ar trebui să ne punem întrebarea: Ce voi primi ca răsplătă pentru această jertfă dacă voi răspunde la chemare?, ci: Ce pot face eu mai mult pentru Domnul, așa încât și alții să poată obține vieța veșnică? O astfel de jertfă este primită de Dumnezeu.

Să luăm parte la jertfa Domnului Hristos

Cu Hristos cel răstignit. Gal. 2, 20. Renunțare deplină. Luca 14, 26. 27. 33.

Îndată ce omul se consacră pe deplin lui Dumnezeu, ca răspuns la invitația Sa, el trebuie să se formeze în serviciul lui Hristos. Oastea noastră cea mare de tineri și tinere să ia parte la această luptă care se dă în prezent între Hristos și Satana. Credinciosul va obține biruința. 1 Ioan 5, 4.

Noi avem exemplul lui Abraam care părăsi casa părintească pentru a răspunde la chemarea lui Dumnezeu. David Livingstone, Willyam Carey, Martin Luther și pionierii mișcării advente, sunt de asemenea exemple de consacrare deplină pentru serviciul

Domnului. Dar Hristos ne-a dat cel mai bun exemplu de renunțare și abnegație deplină pentru mântuirea oamenilor. El să ne fie exemplul nostru pe care să-l urmărim totdeauna și prețuindeni.

Miercuri 10 Aprilie 1940

GATA PENTRU SERVIRE

„Fiecare din noi trebuie să lucrăm împreună cu Hristos pentru mântuirea altora. Așa cum dorim să știm că avem un loc pregătit în locuințele din cer așa trebuie să știm, că avem aici pe pământ hotărît un loc anumit, unde să lucrăm pentru Dumnezeu”. — „Parabole”, p. 296.

Așa fiind, este de absolută trebuință, să ne facem partea noastră, formându-ne cât mai bine posibil, pentru a fi capabili și cu totul în stare a îndeplini însărcinarea pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Iosif a trebuit să treacă prin acest timp de pregătire, care câteodată fusese foarte greu. Tot astfel fu și cu Moise. Pregătirea sa pentru lucrarea lui Dumnezeu fu continuată de-a-lungul multor ani. Dumnezeu nu le descoperi îndată acestor oameni planul pe care îl avea pentru ei. Lucrul principal este ca, zi cu zi, noi să ne dovedim credincioși, dela o treaptă la alta, păstrând în față un ideal înalt și adăugând tot mai multe verigi în lanțul progresului nostru.

„Idealul lui Dumnezeu cu privire la copiii Săi este mai înalt decât ar putea ajunge cea mai înaltă cugetare omenească”. — „Educație”, p. 16.

Noi trebuie să pornim cu bucurie și însuflețire în serviciu pentru Dumnezeu, gândindu-ne la suferințele cărei vor putea fi salvate prin străduința noastră. Hristos a cunoscut această bucurie care l-a ușurat jugul. Ebrei 12, 2; Matei 11, 29, 30.

Izvorul bucuriei lui Hristos. Isaia 53, 11.

El este exemplul nostru. 1 Petru 2, 21.

Cum putem ajunge la aceasta? Noi avem exemplul lui Moise, care ni se recomandă să-l urmărim. Lucrarea sa se datorește statorniciei pe care a dovedit-o, „ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut”. Ebr. 11, 27. Aceasta înseamnă că Moise își îndreptase privirea către Dumnezeu și că viețea sa fusese atât de statornică, ca și cum s'ar fi aflat necurmat în prezența lui Dumnezeu.

Noi suntem îndemnați a face la fel. Ebrei 12, 12.

Ce constatare a făcut Psalmistul? Ps. 34, 6.

Noi trebuie să avem pe Domnul necurmat înaintea noastră. Ps. 16, 8.

Comuniunea aceasta cu Hristos constituie temelia pregătirii noastre atât de trebuincioasă pentru a fi gata în serviciul Său.

Vineri 12 Aprilie, 1940

VIEȚA DE BIRUINȚĂ

Text biblic: Isaia 60, 1—3. „Scoală-te și luminează-te!”

În ziua Rusaliilor Comunitatea din Ierusalim a lucrat după acest plan. (Citește: Fapte 2, 1—7. Să se accentueze în deosebi asupra versetelor 6 și 7.) Tinerii au de îndeplinit o însărcinare supraomenească, dar Dumnezeu le-a încredințat ceea ce le era de trebuință pentru a putea duce la îndeplinire această însărcinare divină. Noi trebuie să ne înarmăm cu această putere dacă vrem să ducem în lume o influență. Manifestând o astfel de putere, atenția mulțimii va fi îndreptată către noi și sufletele vor fi constrânse a pune întrebarea întocmai ca la Rusalii. Spiritul de jertfă și de servire din viețea noastră, duce cu sine o influență pentru a întoarce pe cineva care se află pe calea pierzării.

Viețea cea minunată a lui Isus trebuie să ne fie descoperită. 2 Cor. 4, 10.

Dovada unei asemenea vieți. Ioan 13, 35.

În viețea unui creștin cât și a Comunității trebuie să se poată vedea ceva deosebit, așa încât lumea să fie nevoită a spune: „Niciodată n'am văzut așa ceva”. Marcu 2, 12.

Să rugăm pe Domnul ca să îmulțască numărul acestor mărturii vii. Lucrarea lui Dumnezeu de pe acest pământ nu se va încheia, până ce Hristos nu va găsi o oaste de asemenea tineri și tinere, care să posedă aceste calități cuceritoare ale marelui nostru Conducător.

Între noi trebuie să se manifeste acea bunătațe divină care să înalte, să reflecteze și să îndemne la fapte bune. În felul acesta trebuie să se comporte fiecare tânăr și tânără care are de dus biruința asupra lumii prin Hristos. Aceasta este ideea principală din textele: Titu 2, 12—14; 1 Petru 2, 9. Lumea trebuie să constate pe deplin că în viețea noastră s'a produs o adevărată transformare prin Evanghelie. Comunitatea noastră trebuie să se prezinte conform celor descrise în Efeseni 5, 27. De asemenea să luăm seama asupra îndemnurilor din: Ebrei 2, 1 și 2 Petru 3, 17, punându-le la inimă.

Sâmbătă 13 Aprilie, 1940

UNELTELE PENTRU LUCRU, SFINȚITE DOMNULUI

Text biblic: Matei 22, 37, 38.

Intrucât aceasta este cea mai mare poruncă, fără îndoială că nesocotirea ei constituie cel mai mare păcat. O inimă împărțită și o vieță nesfințită, sunt absolut neplăcute Domnului.

A sfinți, înseamnă a consacra sau a închina ceva în serviciul lui Dumnezeu ca semn de adorație. O vieță

sfințită este acea vieță, care se predă de bună voie lui Dumnezeu, o vieță care se manifestă în convingeri, credincioșie și țință. O vieță predată lui Dumnezeu nu poate fi fără țință. Ea nu înclină către cele lumești.

Dacă dorim să fim unelte în mâna lui Dumnezeu pentru încheierea lucrării Sale, trebuie să ne predăm Lui fără ezitare și să ne conformăm îndemnelui apostolului Pavel din Romani 12, 1.

Apostolul Pavel ajunge la această concluzie pe temeiul faptului că noi suntem datori pentru toate îndurările lui Dumnezeu și pentru harul Său.

El recunoștea că era dator față de toți. Rom. 1, 14, 15.

Noi datorăm de asemenea milioaneilor de martiri din toate timpurile. Noi suntem datori a veni în ajutorul lumii. Pentru toate lucrurile noi suntem datori lui Dumnezeu și Domnului Hristos. Suntem datori să mulțumim Domnului pentru iubirea Sa, harul Său, puterea Sa, iertarea păcatelor. Datoria noastră față de lume nu se compară cu ceea ce suntem noi datori lui Dumnezeu. Să stăm puțin și să cugetăm cât de mult datorăm noi lui Dumnezeu. Ce bine ne aduce aminte crucea de datoria noastră față de planul cel minunat al mântuirii celor pierduți prin care și noi am obținut iertarea de păcate, devenind fii și fiice ai lui Dumnezeu. Să nu datorize oare nimic un fiu tatălui său? Pavel înțelesese aceasta așa încât viețea sa a fost o vieță de completă lepădare de sine și neîntreruptă servire lui Dumnezeu. El era gata să îndure totul pentru Domnul. 2 Cor. 11, 23—31.

Tot astfel făcăm și noi în această clipă, sfințindu-ne mai mult ca oricând Domnului care „S'a dat pe Sine pentru noi”. Efes. 5, 25.

Dumnezeu dorește să fim curajoși

În lucrarea lui Dumnezeu nu se află niciun loc pentru fricoși. Deut. 20, 8.

Ghedeon trimise înapoi pe toți aceia cari erau descurajați și fricoși. Jud. 7, 3.

Fricoșii n'au nicio valoare ca luptători și este primejdios a-i avea în oaste. Ei descurajează pe ceilalți. Teama este un rău molipsitor.

Pentru a duce la îndeplinire marea însărcinare ce stă asupra noastră, Dumnezeu are nevoie astăzi de unelte consacrate. Chemarea Sa este la lepădare de sine de bună voie pentru Hristos, la însănoșire, la experiențe spirituale cu Hristos pentru mântuire și la părăsirea oricărui păcat și lucru știut pe care Dumnezeu îl urăște.

Să luăm ca deviză următoarele: „Nu este nicio bunătațe, nicio vieță spirituală, nicio evlavie, nicio servire, fără iubire și însuflețire pentru Hristos. Să nu fac niciun compromis. Să nu fie nicio slăbiciune, nicio lenevire

sau vreun păcat de felul acesta în viața mea. Eu pun totul în serviciul Mântuitorului meu și doresc a fi folosit de El unde și când îi va place Lui”.

Când privim la lucrarea cea întinsă a răului, precum și la ivirea stărilor prezente din lume, ar trebui să ne simțim îndemnați, cu toții, a ne consacra Domnului pentru a desfășura o activitate răsunătoare pentru progresul general, în toate direcțiile, atât din viața noastră, cât și din viața semenilor noștri. Gândiți-vă la toate puterile cari sunt la lucru pentru a nimici caracterul și a zădărnici

planul Domnului nostru Isus Hristos. Aceste puteri ale răului activează în mod neobosit. Ele nu cunosc niciun moment de răgaz, ci lucrează neîntrerupt pe calea cea prăpăstioasă ce duce la pierzare. Gândiți-vă cu câtă pricepere se străduiesc la lucru aceste puteri. Ele posedă o neîntrecută putere de acomodare. Gândiți-vă apoi la cruzimea lui Satana, la păcatele și rușinea ce decurg din acestea. Nu sunt oare toate acestea un apel pentru noi pentru a ne consacra zilnic lui Dumnezeu?

Să ne dedicăm deci astăzi lui Dumnezeu.

că stătuse în drum. Deodată el îi văzu fața, luă poziția de drept și salutând exclamă: „Scuzați-mă, Alteța Voastră, nu v'am observat. Cum se face că frecăți scândurile spitalului?” Era ducesa de Connaugh. Ea răspunse prompt: „N'avea cine să facă lucrul acesta și nu era niciun motiv ca să nu-l fac eu”. Acesta este răspunsul unui ucenic bun, când Domnul are nevoie de serviciul unui frate sau unei surori. Dacă motivul cel simplu dat de ducesă putea s'o conducă la serviciul cel mai umil, ce scuză ar putea să aducă turma lui Hristos care stă leneșă la marginea câmpului de seceriș?

Să se spună o experiență.

Au mai rămas membrii cari nu au în casele lor servieta misionară cu literatură?

Strângeți rapoartele.

Cele cincisprezece minute misionare

Sabatul dela 6 Aprilie 1940

Subiect misionar: Să căutăm o cale prin care să ajutăm lucrarea misionară.

Text misionar: 2 Cor. 5, 14.

Soția unui fermier din America povestea istoria unei rugăciuni făcută cu intenția de a găsi o cale prin care să se ajute lucrarea misionară.

Ea avea un vițel pe care-l dăruise misiunii și acum se ruga să se găsească un cumpărător cu toate că timpurile erau grele. Intr-o zi trecu pe acolo un străin care îi oferi zece dolari pe vițel. Prețul fu acceptat îndată căci era mai mare decât se așteptase ea să primească. Ea mulțumi lui Dumnezeu pentru răspunsul la rugăciune.

După un timp oarecare, cumpărătorul trecu din nou pe acolo spunându-i că vițelul murise îndată ce ajunsese acasă. El îi descrie nenorocirea lui după ce plătiesc un preț așa de bun. Sora noastră se întristă la auzirea acestei vești, dar spuse omului că banii nu-i mai avea fiindcă îi dăduse pentru fondul misiunii externe. Apoi ea începu să-i istorisească despre interesul ei pentru misiuni, cum se rugase lui Dumnezeu să-i trimită un cumpărător și cât de mulțumită se simțise când el îi oferise chiar un preț mai mare de cum se așteptase. Ea era nespuse de întristată din pricina pagubei pe care o suferise omul.

„Nu-i nimic”, răspunse acesta. Și scoțând portmoneul îi dădu zece dolari zicându-i: „Pune și pe aceștia lângă cei zece ai dumatiale, la fondul misiunii”. Rugăciunea îmbunează pe oameni ca să dea pentru cauza misionară. Fie că în inima noastră să avem și noi iubire pentru cauza lui Hristos în așa fel încât și alții să urmeze pilda noastră.

Ce experiență ai făcut în această direcție?

Au comandat toți membrii servieta misionară?

Strângeți rapoartele.

Sabatul dela 13 Aprilie 1940

Subiect misionar: Cea mai însemnată întrebare.

Text misionar: Luca 14, 23.

Un senator vizitase serviciul de inaugurare al unei Comunități, împreună cu bătrânul său tată, un predicator pensionar. Intorcându-se acasă se întâlniră cu ambasadorul Italiei care făcându-le o vizită, părea tocmai în acel moment locuința lor. Senatorul după ce explică motivul lipsei sale, recomandă pe tatăl său. Ambasadorul îl salută cu toată amabilitatea caracteristică rasei latine. Îndată bătrânul pastor întrebă cu o demnitate plină de blândete: „Dvs sunteți un creștin?” Ambasadorul avu un moment de tresărire, dar răspunse cu politețe: „Eu sunt catolic”. Bătrânul predicator continuă: „Grija care mă preocupă nu este dacă sunteți protestant sau catolic, ci cum stați cu sufletul Dvs.” În ziua următoare bătrânul predicator căzu bolnav și ambasadorul venea în fiecare zi spre a se interesa de dânsul. Când moartea răpuse pe bătrân, el ceru îngăduința să fie lăsat singur cu corpul cel neînsuflețit. El îi puse pe frunte o cunună de flori și îngenunchind lângă sicriu zise printre lacrimi: „Pentru prima dată în viața mea când cineva mi-a pus o întrebare cu privire la sufletul meu”.

Să se spună o experiență făcută cu servieta misionară.

Strângeți rapoartele.

Sabatul dela 20 Aprilie 1940

Subiect misionar: Făcând ceea ce e nevoie de făcut.

Text misionar: Matei 25, 40.

Mândria nu trebuie să ne împiedece a răspunde unui serviciu oarecare sau să-l aruncăm în seama altora. Un general englez trecea odată prin sala unui spital de războiu și se împiedecă de o femeie care freca scândurile. El se întoarse enervat și o certă pentru-

Sabatul dela 27 Aprilie 1940

Subiect misionar: În căutarea unei bijuterii.

Text misionar: Luca 15, 8—11; Mat. 13, 44.

O doamnă îmbrăcată foarte bine a fost văzută căutând într-o băltoacă murdară și respingătoare cu ajutorul umbrelor sale scumpe. Felul acesta de căutare părându-i-se fără folos, ea își scoase mânușile și îngenunchind la marginea trotoarului își băgă mâna în lichidul murdar. După câteva minute de astfel de indeletnicire neplăcută ea se ridică cu un zâmbet de mulțumire pe față. Li scăpase din mână o bijuterie foarte prețioasă și îi căzuse tocmai în băltoaca aceea murdară, dar acum o regăsisse. Pentru regăsirea ei ea nu ezitase să întrebuițeze metoda aceasta neplăcută. Cum am proceda noi cu drahma pierdută, cu oia răticărită sau cu fiul risipitor, dacă le-am prețuit așa cum le prețuește Dumnezeu?

Să se spună o experiență încurajatoare.

Nu uitați să invitați pe toți cari vă vizitează, să ia ceva cu dânsii din servieta misionară plină cu literatură pe care o aveți în casă imediat la ieșire.

(Urmare dela pag. 8)

colectă specială pentru procurarea lecțiilor pentru toți copiii fraților lipsiți. O mică cheltuială acum se va dovedi de o nespuse binecuvântare, căci învățăturile pe cari le vor primi se vor transforma în pietre năstimate în caracterul lor, producând bucurii nespuse părinților și Comunității în anii ce vor veni și atrăgând binecuvântarea lui Dumnezeu asupra unor asemenea Comunități ce se îngrijesc de mieluseii țurmei. **Toți copiii cu lecțiuni**, să fie țina oricăruia presbiter de Comunitate.

Cercul Tabita

Responsabil: I. Reif

Programul Cercului Tabita din luna Aprilie

Notă.— Se recomandă cu toată stăruința ca acest articol să fie cetit la ora Tabitei și să nu fie lăsat de o parte. Cercul Tabita în căminul soriei E. G. White.

De curând am găsit un articol din istoria Cercului Tabita care este de un deosebit interes. Nu cu mult timp în urmă scriitorul acestui articol fusese invitat de către predicator să viziteze o adunare în Conferința Potomac în America, unde se organizase un Cerc al Tabitei. La această adunare fu prezent și fratele D. E. Robinson, care vorbi despre Cercul Tabita din căminul soriei White. În toate studiile noastre referitoare la istoria lucrării Cercului Tabita din istoria Bisericii Adventiștilor de Ziua Șaptea, n'am întâlnit niciodată ceva despre aceasta, încât firește, eram cu toții nerăbdători să ascultăm acest raport. Trebuie să amintim că fratele Robinson fusese mulți ani ocupat cu studierea și publicarea lucrărilor Spiritului profetic și mânuise sute de astfel de manuscrise cari în prezent constituie un volum considerabil la sediul Conferinței Generale. Indată l-am rugat să ne dea o copie după un astfel de raport referitor la lucrarea Tabitei din primele zile ale mișcării Advente, și răspunsul său fu după cum urmează:

„Sora White cunoștea din experiență personală lipsurile sărăciei, așa că în anii de mai târziu simpatia ei fu îndreptată în modul cel mai practic pentru cei în mizerie și în lipsuri. Printre scrisorile ei sunt două cazuri tipice cari ilustrează cum a contribuit ea la organizarea Cercului Tabita. Cu data de 2 Februarie 1895, în timp ce se afla în Australia, sora White scria următoarele:

„Duminea trecută fu o zi plină de activitate pentru noi, căci am făcut planuri pentru cei foarte săraci. Noi căutam un plan care să-mi îngăduie mie și familiei mele să facem tot ce trebuia făcut. Așa, erau opt familii pe cari le-am ajutat cu tot ce am putut. Noi aveam o soră credincioasă care zăcea în pat de sciatică. Ea avea un copil mic și o mamă bătrână și cum greutățile deveneau tot mai mari și mai critice, ajunsese într'o mare nevoie după ajutor. Tot într'o așa de mare lipsă era un frate și soția lui cu patru copii. Omul făcuse tot ce puse pentru a-și întreține familia, dar ajunsese în mare nevoie. Atunci noi am pornit printre membrii din Comunitate să vedem dacă am putea strânge ceva haine pentru aceste familii.

Am cumpărat un material bun cu preț de ocazie de cupoane, spre a fi lucrat pentru ei, precum și ceva ajutoare în alimente. Unii din familiile noastre fuseseră ieri într'o campanie de binefacere și făcuseră un bun început. În săptămâna aceasta e pe cale să se înființeze un Cerc al Tabitei spre a strânge și prelucra materialele cele vechi și noi pentru ajutorarea celor în lipsă. Membrii familiei mele și eu însumi făcuserăm mai multe daruri în bani și îmbrăcăminte. Obligația ce ne-o luasem nu era mică. Noi n'aveam de căutat asemenea cazuri căci ne găsiseră ele pe noi. Aceste cazuri se impuneau a fi luate în seamă. Noi nu puteam fi creștini și să trecem pe alături zicând: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și îmbrăcați-vă”, nefăcând acele lucruri cari îi încălzeau și îi îmbrăcau”.

„Doi ani mai târziu, sora White scria: „În seara trecută ținurăm Cercul Tabita în căminul nostru. Lucrătorii cari îmi ajutau la scrierea articolelor pentru revistă îmi dădură ajutor la pregătirea bucatelor precum și la cusut, iar cinci dintre ei șezură până la miezul nopții, croind și cosând haine. Ei făcură trei perechi de pantaloni pentru copiii unei familii. Mașina de cusut a lucrat până la miezul nopții. Eu cred că n'a fost niciodată o grupă de lucrători mai fericită ca aceasta din seara trecută. Făcurăm un pachet de haine pentru acea familie, iar sora C. se află în prezent la această familie sărmană pentru a-l preda. Ceilalți sunt ocupați cu croitul hainelor din materialul procurat, căci în prezent ne-a venit altă cerere și trebuie să ne îngrijim de lucruri pentru timpul iernii. Firește, noi vom lua în seamă și această cerere trimițând o cutie cu haine pentru acești nevoiași. Soția acestui pescar (familia cărăuia primise ajutorul) urmează să primea-

scă botezul în Sabatul viitor. „Săracilor li se propovăduște Evanghelia”. Matei 11, 5. Așa a fost totdeauna”.

Este bine să se noteze cu atenție trei puncte din această expunere a experienței soriei White din lucrarea Tabitei:

1. **Economia.** Materialul era obținut la prețul de cupoane, pentru a fi îndreptat la confecționarea îmbrăcămintii. Aceasta este o bună idee pentru economie, care trebuie să guverneze bunul mers al lucrării noastre. Cele mai multe dintre conducătoarele Cerculor Tabita de astăzi se grăbesc să profite de asemenea cupoane sau soldări de mărfuri. Dacă s'ar depune mai multă prevedere în direcția aceasta s'ar obține avantaje însemnate.

2. **Expediții de binefacere.** Sora White amintește despre „campanii de binefacere”. Aceasta este o fază importantă în lucrarea de binefacere în timpul de față. Trebuie să se facă tot mai multe „campanii de binefacere” în Comunitate, fie pentru a se cerceta nevoile actuale, fie pentru aprovizionarea cu îmbrăcăminte uzată. Să se dea totdeauna un raport după săvârșirea unei asemenea lucrări. Fără asemenea „campanii de binefacere” lucrarea Cercului Tabita nu poate prospera sau atinge ținta propusă.

3. **O lucrare cu eforturi mari dar plină de bucurii.** În zilele dintâi ca și astăzi, lucrarea Cercului Tabita constă din multe sacrificii personale și continue cereri de resurse. Dar toate acestea constituie adevărata bucurie. Sora White constată că ajutoarele ei nu fuseseră niciodată mai fericite ca în seara aceea când mașina de cusut a lucrat până la miezul nopții. Și lucrarea Tabitei înseamnă câștigarea de suflete pentru Hristos. Faptul că se amintește de soția pescarului, ne dovedește adevăratul scop al acestui Cerc.

Cu o astfel de hotărâtoare dovadă de aprobare și activă participare din partea soriei White în eforturi reale pentru Cercul Tabita, trebuie să ne simțim determinați a ne împropăta curajul pentru a face pe deplin partea noastră în aceste zile când într'un număr tot mai mare „săracilor li se predică Evanghelia” nu numai prin cuvinte, ci cu atât mai mult prin fapte de bunătate. Este bine să ținem minte că „mulți pot fi câștigați numai prin binefaceri desinteresate. Mai întâi trebuie să li se satisfacă nevoile truștești. Pe dată ce ei văd dovezile iubirii noastre neegoiste, va fi mai ușor pentru ei să creadă în iubirea lui Hristos”. — „Mărturiu”, Vol. VI, p. 84.

Sora **Ecaterina Schrom**, membră a Comunității Labirint, din București, a adormit în Domnul în ziua de 20 Ianuarie 1940. Venită la credință în anul

1907, a rămas ca o mamă în poporul lui Dumnezeu și a dat dovadă de credințioasă în tot cursul vieții sale.

La immormântare au luat parte membri din toate Comunitățile din București, rudele și alte persoane străine cari au

ascultat cuvintele vieții veșnice și nădejdea învierii celor drepti pe care a avut-o sora Schrom în toată viața sa de credință. A fost însoțită la locul de odihnă de Corul Comunității care a intonat innuri de mângâiere și speranță. Nădăduim ca la prima înviere să ne întâlnim cu iubita noastră soră.

Victor Georgescu

Sora **Iitimia Iacobovici**, în etate de 62 ani, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 3 Ianuarie, 1940.

Soțul dânsi, fratele Vasile Iacobovici, a fost pionierul lucrării de vestire a Evangheliei în părțile Bucovinei și Basarabiei, iar sora, timp de 34 de ani de credință, a dus o viață de adevărată credințioasă, încât despărțirea ei a produs o

mare durere credințioșilor Comunității din Cernăuți, din care făcea parte.

După dorința ce și-a exprimat-o înainte de a închide ochii, la immormântare s'a cetit Psalmul 23. Toți au rămas cu mângâierea revederii cu dânsa în împărăția lui Dumnezeu.

Alexandru Popov

Sora **Sanda Munteanu**, membră a Comunității Brăila, a trecut la odihnă în ziua de 19 Ianuarie, 1940, în

vârsta de 23 ani. Sora a iubit pe Mântuitorul din copilărie, iar în ultima clipă a vieții a adresat cuvinte de îmbărbătare și mângâiere soțului și celor două fetițe ale ei, pe cari i-a lăsat frânți de durere.

La immormântare a participat un numeros public, iar cei ce-au cunoscut-o, împreună cu familia, nădăduesc s'o întâlnească la ziua cea mare a învierii dreptilor.

I. Dănilă

Sora **Ecaterina St. Gogu**, în etate de 38 ani, membră a Comunității Bălănești, a adormit în Domnul pe ziua de 12 Ianuarie, 1940. Timp de 17 ani a fost o membră credințioasă a Comunității Viperești, iar în cămin a fost o adevărată soție și mamă pentru cei 7 copii ai săi. A fost însoțită la mormânt de soțul ei invalid, și de o mare mulțime de consăteni cari au iubit-o pentru bunătatea ei. Pe patul de suferință a lăsat soțului ei câteva sute de lei să dea zecimea Domnului. Dorim cu toții să ne bucurăm împreună în împărăția cea veșnică.

Soțul dânsi, fratele Vasile Iacobovici, a fost pionierul lucrării de vestire a Evangheliei în părțile Bucovinei și Basarabiei, iar sora, timp de 34 de ani de credință, a dus o viață de adevărată credințioasă, încât despărțirea ei a produs o mare durere credințioșilor Comunității din Cernăuți, din care făcea parte.

Fratele **Ioan Caracaleanu**, membru al Comunității Leamna de Sus, în etate de 55 ani, a adormit în Domnul în ziua de 29 Decembrie, 1939, după o scurtă suferință. A fost unul dintre cei mai credințioși frați, plin de zel misionar și chiar pe patul de suferință încuraja și indemnă pe toți cari îl vizitau. Fiind o pilă de creștin pentru toți, a fost însoțit la locul de odihnă de aproape jumătate satul, iar membrii Comunității nădăduesc să-l întâlnească la ziua mării-tă a revenirii Mântuitorului Isus Hristos.

Fiul fratelui Radu I. Meca, în etate de 17 ani, a adormit în Domnul în ziua de 21 Februarie, 1940. Tânărul deși nu primise încă botezul, a dat dovadă de credință statornică până în ultimile clipe ale vieții.

V. Tolan

La immormântare un numeros public a ascultat vestea aducătoare de bucurie a Evangheliei, iar părinții nădăduesc să-și întâlnească copilul la arătarea în mărire a Domnului nostru Isus Hristos.

Marin Prună

Fratele **Dudoș Francisc**, membru al Comunității Bobalna, Jud. Huniedoara, a fost chemat la odihnă în ziua de 20 Octombrie, 1939. Fratele a fost mai mult un presbiter și și-a îndeplinit slujba cu multă credințioasă până în ultimile zile ale vieții sale. A fost iubit de toți membrii din Comunitate fiindcă era un bun slujbaș și un devotat conlucrător. Vestea morții lui a produs multă durere în localitate și împrejurimi și o mare mulțime a participat la immormântare, ascultând cuvântul de încurajare și de speranță al Evangheliei. Credem că fratele va avea parte de făgăduințele minunate ale lui Dumnezeu pentru cei drepti.

Dumitru Irod

Fratele **Sandu Sârbu**, în vârstă de 54 ani a adormit în Domnul, după o suferință necruțătoare, în ziua de 26 Ianuarie, 1940. În curs de 11 ani a fost un membru credințios al Comunității Cioroști, Jud. R. Sărat. Soția și cei 7 copilași îndurerați, împreună cu frații săi de credință au nădejdea să-l revadă la învierea dreptilor.

I. Rizea

Fratele **Constantin Dabu**, în etate de 25 ani, membru al Comunității Bělitori, jud. Teleorman, a încetat din viață în ziua de 18 Ianuarie, 1940. A fost un tânăr credințios și un bun exemplu pentru tinerii și membrii Comunității. Pe patul de suferință indemnă pe rudele sale necredincioase la pocăință iar pe frații și surorile de credință îi îmbărbăta și-i încuraja să rămână statornici până la sfârșit.

Sperăm să întâlnim pe tânărul nostru frate la revenirea Domnului Isus.